Svenljunga den 31 oktober 1984

Härmed överlämnar jag den skildring av Svenljunga Idrottsklubbs historaia som jag jobbat med under några år.
Hoppas att det skrivna ska i någon mån skildra det arbete som klubben utfört under denna tidsrymd av ungefär 60 år.
Faller det skrivna Styrelse och Sektioner i smaken hoppas jag att det kommer att utges i bokform exempelvis under jubileumsåret 1985.
Utöver detta skrivna bör en hel del foton anskaffas, ty utan bilder blir skildringen i torraste laget.
Jag bistår gärna vid anskaffandet av en del foton, men många SIK-are har säkert lämpliga foton som dom lånar ut.

Alf Jernlid

FÖRORD

När SIK:s styrelse 1980 tillfrågade mej om jag var intresserad av att försöka skriva klubbens historia blev svaret ja. Det skulle väl vara intressant och borde vara avklarat på några månader. Trodde jag.

Men så lätt skulle det inte bli, insåg jag snart. Ty det formligen dråsade in protokoll- och klippböcker i oanad mängd.

Men, har man sagt A måste man fortsätta och också säja B, d.v.s. sätta igång att jobba. Materialet bestod mest av knastertorra protokoll från 1930 och drygt 50-talet år framåt. Protokollen från klubbens "födelse" 1925 till 1930 var helt försvunna, när det gäller styrelsens verksamhet.

Fotboll- och friidrottssektionerna däremot hade betydligt mer att ge. För fotbollens del har Harry Lindblads matchstatistik varit en ytterst värdefull källa att ösa ur. Denna statistik påbörjades redan 1921, eller så långt tillbaka i tiden som fotboll spelats där nuvarande Högvalla ligger.

Det har varit ett intressant, men tidskrävande, jobb att försöka vaska fram lite läsvärt ur dessa torra fakta. Om jag lyckats med detta får Ni läsare avgöra

Kanske har jag förbigått en del som borde varit med? Eller har delar av det skrivna kunnat utelämnas?

Har kanske fotbollsdelen blivit för överlastad med siffror och resultat?

Min tanke har varit att denna översikt av klubbens verksamhet i framtiden ska kunna fungera som en "uppslagsbok" för kalenderbitare.

Kanske borde det finnas flera namnuppgifter? Ursäkta mej om det finns SIK-are som glömts bort i detta myller av namn, resultat och siffror!

Ty jag är, liksom alla idrottare i SIK, en helt vanlig amatör, som kanske tagit mej vatten över huvudet när jag vågade säja ja till detta intressanta jobb?

Alf Jernlid

SVENLJUNGA IDROTTSKLUBB BILDADES ÅR 1925. Men före detta årtal förekom en hel del aktiviteter i vårt samhälle som så småningom skulle leda fram till denna organisations "födelse".

Idrotts- och kämpalekar har,så långt historikerna ~~har~~ kunnat forska, förekommit i former av mer eller mindre hårdfört slag. Men denna återblick ska hålla sej inom en ganska begränsad tidrymd och ett litet geografiskt område. Nämligen Svenljunga samhälle/kommun ifrån 1912 och framåt 1980-talet, när dessa minnesbilder samlas, för att visa vad som uträttats under årens lopp.

Låt oss därför gå tillbaka till en sommarkväll år 1912. Platsen är stenmuren vid Tingshuset, en vanlig samlingsplats för den lilla byns manliga ungdomar. Som vanligt pratades om lite av varje, om vad som hänt i byn på senaste tiden och om vad dom skulle hitta på för att få tiden att gå. Då kom nån av pojkarna med ett förslag: -Ska vi inte försöka bilda en idrottsförening? Eftersom dom flesta var intresserade av att sparka boll så tände det på en gång. Det pratades hit och dit, hur man skulle göra för att få ihop ett lag och hur en förening skulle vara organiserad. När det gällde en plan att spela på fanns Torget mitt i byn och där brukade man hålla till om kvällarna och sparka lite på skoj. Men nu ville man att det skulle bli lite mer organiserat spel och så småningom matcher mot andra lag.

När man pratat igenom den nykläckta idén tillräckligt fattades beslutet att dom skulle träffas en kväll på Johanssons Kafé för att förverkliga den. Detta kafé fanns i Villa Ulvåsa - sedermera Svenljunga Syfabrik - och innehades av modern till två av dom intresserade pojkarna.(Dessa hette Levi och Knut och blev sedermera kända under namnet Robner och dom flyttade senare till Borås).

Från mötet, som ägde rum på bestämd kväll, finns inget protokoll, men en styrelse tillsattes och enligt vad en person,som var med vid detsamma, har meddelat blev föreningens förste sekreterare och kassör Johannes Johansson. Han blev senare föreningens ordförande och var en av dom drivande krafterna när det gällde att anskaffa en plan för utövande av fotbollspel.

Det lag som blev resultatet av första mötet bestod av följande spelare: Målvakt Knut Mårtensson, högerback Carl Lundqvist. Övriga lagmedlemmar var, utan angiven placering, Anders Erlandsson, John Johansson(Järnbo John), Sten Svensson, John Slut, Ernst Persson, Kurt Olsson, Knut Johansson, Levi Johansson, Yngve Sandblom och dessutom John Karlsson och Georg Persson.

Som tidigare nämnts fick Torget tjänstgöra som spelplan, i brist på annan lämplig plats. Att platsen mitt i byn inte var den lämpligaste för hårdsparkande nybörjare fick man snart erfara. Skyltfönstren i såväl John Lundins Järnhandel som Rylander & Anderssons Speceriaffär fick mer än en gång fullträffar, ~~med ersättningsanspråk som påföljd~~.

Därför var frågan om en ny plan aktuell, eftersom ju inte affärsinnehavarna med tiden blev överdrivet idrottsintresserade. Man måste få tag i nån lämplig plats. Då var det nån som kom med ett uppslag. "Åkarns skog" i södra delen av byn kanske kunde vara lämplig? Sagt och gjort: En kväll lastades en stubbrytare på en vagn och kördes dit, åtföljd av flera av föreningens medlemmar. Ankomna till ort och ställe monterade man upp brytaren och satte igång med att dra upp några furor med rötterna.

Det gick galant och många trodde att här skulle dom få en fin plan för sitt spelande. Men det kom ett svårt hinder ivägen. Ingen hade kontaktat markägaren i förväg och när dom hörde med Åkare Johansson ifall han var villig att avstå marken till föreningen blev det kalla handen.

Och så stod man åter på sin torgplan och funderade över någon annan lämplig plats. Det spelades en och annan match både på torgplan och på bortaplaner under dom första åren. En av dom som var med i föreningens barndom har berättat att Älvsered var en plats som besöktes några gånger. Där blev det oftast hårda bataljer, nybörjare spelar som bekant mer på styrka än på tekniskt kunnande. Särskilt en gång blev det speciellt hårt, med blåmärken och andra skavanker som påföljd. En av spelarna blev så illa däran att man fick hjälpas åt att bära honom till järnvägsstationen efter matchen.

En sommar hade föreningen lyckats "värva" tre spelare från Borås, för att förstärka laget och samtidigt lära hemmaspelarna hur man skulle spela boll. Putte, Buss och Laessker var deras namn, åtminstone hette dom så på plan. Vi smågrabbar som stod och tittade på när det spelades på Torget tyckte att dom var ena riktiga fenomen. Eftersom dom var vältränade tog dom matcherna mest på lek och skojade med motståndarna. Och så var dom ju också stadsbor.

FÖRSTA PROTOKOLLET.

Möjligen har föreningen börjat skriva protokoll redan från början, men först 1918 finns en protokollbok, som visar vilken verksamhet som pågick vid den tiden. Första protokollet är daterat 3/6 1918 och därvid valdes till ordförande Johannes Johansson, förrådsförvaltare Arvid Ohlsson, kassör Georg Persson, sekreterare David Carlson och till kapten för laget Axel Olander. Enligt första paragrafen hade föreningen då 14 medlemmar.

Paragraf 2: Beslöts att övningarna skulle hållas varje helgfri tisdag och fredag emellan kl. 8 o. 10 e.m. samt söndagar 2 timmar. Allmän idrott, Onsdagar kl. 8 e.m.

Par. 3 Angående bollplan beslöts att utse John Johansson att hos kommunen söka få köpa plan.

Tydligen hade kommunen ingen plan att sälja till föreningen, ty i nästa protokoll av 19/6 beslöts, enligt par 1 att av Herr Bengtsson, Karlsberg inköpa plan och till detta uppdrag utsågs Hrr Johannes Johansson, John Johansson, Axel Olander, Arvid Olsson.

Att det rörde på sej under sommaren visar följande protokoll från 26/7

Enligt par. 1 förklarar sig medlemmarna nöjda med dom valda personernas arbete med planens köp och iordningställande.

Samtidigt fick Jerker Svensson i uppdrag att till billigaste pris inköpa materialier till 2 st. mål. På samma möte beslöts utsända teckningslista för bidrag till planen samt anskaffande av arbetare för planens iordningställande.

Detta iordningställande dröjde dock, ty vid möte den 22 aug. 1919 finns följande fattade beslut: Fattades beslut att fotbollsplanen skulle iordningställas medelst plöjning och harvning samt besås med frö innan den 1-sta oktober. Till kommittè härför utsågs Jerker Svensson, Ernst Persson, Elliot Haglund, Georg Lindblad och Karl Dahlqvist.

För att om möjligt skrapa ihop kontanter beslöts på möte den 7 juli att föreningen skulle anordna en fest vid dansbanan å Bergsäter 9 o 10 augusti. Denna gick av stapeln programenligt och gav ett betydande tillskott till föreningens kassa. Således gav festen ett brutto på 1285,12 och en nettovinst på 1001,27

Sista protokollet i föreningens bok är daterat den 26/3 1920. Där fattades bl.a. beslut om att förstärka förra årets plankommitté med Ilbert Ihlbom. Dessutom utsågs Herr John Lundin till hedersledamot på grund av att han genom gåvor och presenter visat sitt stora intresse för Idrottsföreningen. Vidare ventilerades frågan om att tillsammans med Musikföreningen(Kamraterna?) bygga en dansbana och om anordnande av en vårfest. Frågorna bordlades.

Därmed verkar det som om hela Idrottsföreningens verksamhet bordlades, men den på gick ännu några år. Det visar dom fotbollsresultat som finns antecknade. Harry Lindblad,som under många år var både Idrottsföreningens och senare Idrottsklubbens målburväktare har fört målstatistik sen år 1921. Detta år visar hans statistik att Idrottsföreningens lag spelade 12 matcher. Av dessa vanns 6 matcher, 1 spelades oavgjord och 5 förlorades. Målskillnaden var 41-44. Största vinsten blev i hemmamatch mot Länghem där målsiffrorna blev 9-1. Borta mot Limmareds IF blev det storstryk. Där verkade det som om SIF inte hade nån målvakt, eftersom resultatet blev hela 16-0.

Det förekom en hel del fotbollsutbyte med boråsklubbar under åren fram till 1925, då föreningen omorganiserades. IF Urd, Hasselbackens IF, Hestralunds IF, IK Ymer, Lugnets BK, IF Kamraterna var namn som numera inte förekommer i fotbollsammanhang.

1922 spelades 13 matcher vilka resulterade i 11 vunna 0 oavgjorda och 2 förlorade, målskillnad 81-26. Största vinsten,20-1 noterades i Strömsfors och 7 av målen svarade Axel Olander för.

1923 var siffrorna 18 spelade, 11 vunna, 0 oavgjorda, 7 förlorade, målskillnad 74-68. Även detta år var det Limmared som svarade för största bakslaget, 11-0 i Limmared. Veckan därpå tog dock SIF revansch hemma med 3-2.

När, under senare år, dessa fullträffar kom på tapeten vid samtal med Edvin Rylander talade han om att han inte fick någon ersättning för skadorna. Inte nog med att rutorna krossades utan glassplittret flög in i butiken där en leverantör just lämnat en försvarlig laddning nykärnat smör. Detta stod mitt i skottgluggen och blev fullproppat med glasskärvor. Eftersom dylikt smör inte blev särskilt lättsmält hamnade det i avfallstunnan. Att affärsinnehavaren efter detta inte blev speciellt idrottsintresserad är förståeligt.

1924,kan man påstå, blev ett ödesår för Svenljunga IF. Finanserna var rentav miserabla och verksamheten låg nästan nere. Fotbollen rullade dock, fastän sparsamt och endast 7 matcher spelades, varav 5 vunna, 2 oavgjorda, 1 förlorad, målskillnad 33-21.

Svenljunga AIK

Medan Svenljunga IF, bildligt talat, gick på knäna fanns i samhället ett gäng grabbar som också hade idrottsintresse. Men dom var inte så särskilt intresserade av att gå in som medlemmar i den"stora" SIF. Dom gillade inte helt deras sätt att bedriva idrott. För dom flesta av "smågrabbarna" var den allmänna idrotten mer lockande. Det började med att några av dom samlades i "Åkarns skog" och började jämna till ojämnheterna i terrängen och ordnade en ganska provisorisk hoppgrop. Dessutom togs en del småknölar bort,så att det skulle gå att spela fotboll också.

Eftersom Manfred Johansson-"Manne Åkarn", var en av dom mest intresserade mötte det inga hinder för att den nya klubben - Svenljunga AIK kallad- att få utnyttja marken. Manne skulle komma att bli Svenljungas mest kände idrottsman med tiden. För att finansiera verksamheten, som var ganska blygsam till en början kom man överens om att betala 25 öre per man i veckan. Så småningom blev kassan såpass stor att en diskus, en kula och en fotboll kunde inköpas. Hoppställningar snickrade man ihop själva, men staven blev bara en "riastake", varför höjderna inte blev särskilt sensationella. Rekordet i grenen steg så småningom till 2,80 meter.

1922,startåret, blev det inget utbyte med andra klubbar, men 1923 åkte "representationslaget" till Mölneby för match mot Ö Frölunda IF. Det blev stryk med hela 5-1, men värdarna var generösa och bjöd på kaffe efter matchen, så det var en tämligen belåten elva som åkte hem igen.

1924 kom det åter en inbjudan och ett betydligt starkare lag ställde upp och klarade av oavgjort med 1-1. Liksom tidigare blev det kaffe i gröngräset.

Tredje gången gillt blev det 1925, då AIK var betydligt mer toppträna de. Den gången hade frölundagrabbarna ingen chans, AIK tryckte till dom med 5-1, men trots det var gästfriheten lika stor. Kaffe med pepparkakor bjöds på i trädgården på Mölneby gård.

Ytterligare några matcher hann AIK-arna med innan klubben upplöstes. Två äldre intresserade svenljungabor som tyckte att dom skulle hjälpa till med att organisera klubben på ett bättre sätt kom och erbjöd sin hjälp. Men då skulle namnet ändras till Svenljunga Gymnastik & Idrottsförening. Den 19 maj 1925 blev ett ödesdatum för klubben, ty då ägde namnändringen rum vid ett möte, varvid dom två äldre tog rodret. Inom ett år skulle dom grabbar som startade AIK ha gått över till den nybildade Svenljunga Idrottsklubb. Men det hade varit några trevliga år under enklast tänkbara förhållanden. Dock hade grabbarna själva byggt upp en liten klubb och arbetat med små medel, men den goda kamratandan hade betytt mer än kontanta

medel.

En liten episod i klubbens historia kanske kan vara värd att berätta. Den hände liksom i skarven mellan Svenljunga IF och efterträdaren Svenljunga IK.

SIF skulle anordna en av sina fester på Högelid och då borde det också förekomma någon form av tävlingar. Därför inbjöds AIK att deltaga i några grenar. Bl.a. var inlagd en löpning på omkring 3000 meter. Den bana som löparna skulle avverka gick nerför stora backen och därpå landsvägen ner till samhället och vidare nuvarande Boråsvägen mot Ljungafors. Mitt på prästgårdsgärdet vek den av åt vänster upp emot Karlsberg och sedan gamla-landsvägen upp mot Karolinelund samt över höjden tillbaka till festplatsen.

Tre löpare ställde Idrottsföreningen upp och lika många från AIK. Starten gick och fem löpare rusade ut genom porten ner mot branten, men den sjätte, en av SIF-arna fick troligen något förhinder, så han var inte med från början. I brantaste backen kom han som ett skott och rusade förbi det övriga fältet. Han låg långt före redan vid det senare kända "Pängalösa hörnet". När dom fem löparna, som låg väl samlade, kom till hörnet var han redan ur synhåll. Löparna fortsatte och efter ett par hundra meter såg dom en figur som satt i vägdiket. Det var den spurtande SIF-aren. - Nä, nu ger ja faen it, orkade han flåsa fram när dom fem passerade. Någon överdriven fart var det inte på loppet, men värmen var ganska besvärande och löparna hade kanske inte heller erforderlig kondition. Vid avtagsvägen mot Karlsberg lämnade den andre SIF-aren in. -Nu orkar jag inte mer, var han flåsiga kommentar. Nu var det bara fyra och två av SIK-arna började dra ifrån och ökade tempot. Uppkomna till landsvägen tröt luften också för den tredje SIF-aren. - Nä, nu är jag slut, ska du inte följa med, så går vi upp till målet sa han till den sladdande SIK-aren?

Men denne var envis och tänkte fullfölja loppet, trots att han kanske var lika trött. Han fortsatte den väg som numera har namnet Knallevägen, men då var stora landsvägen. Det var tryckande hett och luften verkade att stå stilla i lä av Högelidhöjden. Uppkommen på höjden såg siste löparen sina två kompisar parlöpa in emot entrén till idrottsplatsen. Den ene hade lite mer krafter kvar och satte in en 50-meterspurt som förde honom några meter före i mål. Tredje mannen stapplade i mål någon minut senare, lagom för att se två av SIF-arna komma knegande uppför backen och bakvägen in mot målet.

Dom tre löparna som hållit hela sträckan pustade ut och väntade på att få dom priser som utlovats. Tre priser skulle nämligen delas ut och bestod av 5 kronor till ettan, 3 kronor till tvåan och 2 kronor till trean. Men organisationen var inte så där hundraprocentig, varför trion fick tjata på dom ledande hela kvällen, innan dom slutligen fick lyfta sina "gage".
Det var första gången som dom tre grabbarna fick kontant ersättning för idrottsprestationer och en femma var minsann inte fyskam på den tiden. Då kunde man få jobba en hel dag för ett par kronor.

SVESVENLJUNGA IK FÖDS.

Eftersom Idrottsföreningens finanser nu var helt i botten, så att inte ens avgifterna till Förbundet betalats på åratal fick föreningen ett råd. Det kom från Västergötlands Fotbollförbunds ordförande Sam Hessel i Skövde.

-Om ni bildar en ny förening, med ett annat namn slipper ni ifrån era skulder till förbundet och kan börja på nytt.

Sagt och gjort. En sommarkväll år 1925 samlades några grabbar på Svenljunga Hotell, alltså endast några få meter ifrån det ställe där föregångaren, Svenljunga Idrottsförening, startade för 13 år sen.

Något protokoll från detta konstituerande möte finns inte att tillgå och ingen vet var det hamnat, eftersom protokollen för klubbens första fem år är helt försvunna. Men ett par av förut nämnda Svenljunga AIK:s medlemmar passerade förbi hotellet och hörde genom det öppna fönstret hur ordföranden, Wilhelm Ahlqvist frågade: - Beslutar mötet att namnet ska vara Svenljunga Idrottsklubb? -Ja! blev svaret och därmed hade Svenljunga Idrottsklubb blivit en av dom klubbar i samhället som skulle samla ungdomen för att förverkliga idrottens idé om EN SUND SJÄL I EN SUND KROPP.

Något klart besked om vilka som valdes till klubbens första styrelse finns inte, men Wilhelm Ahlqvist valdes till ordförande, vilken post han kom att ha under många år med undantag för enstaka avbrott. Sekreterare blev Ragnar Svenson och som övriga ledamöter valdes Harry Nilsson, David Carlsson, Jerker Svenson, Einar Pettersson och Harry Lindblad. Detta är uppgifter som lämnats av en av mötesdeltagarna.

Ett av den nya styrelsens första uppgifter var att få en idrottsplats klar, för att kunna utöva dom idrotter som skulle finnas på programmet. Främst då fotboll och allmän idrott. Därför kontaktades en expert på idrottsplatsanläggningar, svenske mästaren i diskus, Allan Eriksson från Mariestad, senare bosatt i Ulricehamn. Denne kom på besök 21 mars 1926 och tittade på förhållandena. Samtidigt tog han besöket som en träningstur och kastade diskusen 42,50 meter, ett bra resultat på den tiden.

Arbetena med att planera marken startades strax därefter, varvid det visade sej att närmare en halv meter jord måste schaktas bort på planens västsida. Planen skulle, liksom den provisoriska tidigare gjort, ligga i norr/söder. Det blev ingen gräsplan, utan den belades med grus, eller rättare sagt sand, eftersom gruset som levererades var för fint för att ge stadigt underlag.

Dessutom anlades löparbanor, dels en 100-metersbana med plats för fem löpare samt en rundbana på drygt en meters bredd. Alltså ingen lyxanläggning, men anpassad mer efter klubbens ekonomiska resurser.

24 och 25 juli låg planen nykrattad och fin, då var det nämligen dags att inviga den, i våra ögon, fina anläggningen. Solen sken från en molnfri himmel och vid middagstid på söndagen var det en hel del folk samlat för att beskåda

evenemanget. Det första i samhällets historia dessutom, varför både gamla och unga var nyfikna.

På utsatt tid marscherade ett femtiotal allmänidrottare och fotbollspelare upp och ställde upp på planen, vända mot 100-metersbanan och publiken. I spetsen för truppen, med en svensk fana gick diskusmästaren/byggmästaren, Allan Eriksson. En talarestol var rest och därifrån höll Baron Gustaf Kruuse invigningstalet och hoppades att idrottsplatsen skulle bli till gagn för ungdomens idrottsutövande i samhället.

För att idrottstruppen skulle se extra imponerande ut hade samtliga SIK:s spelare klätt sej i fotbolldress och deltog i paraden. Denna dress bestod av dom gul-svartrandiga tröjor som SIK fick ärva från AIK när denna klubb avsomnade på hösten 1925. Dagens höjdpunkt var en match i fotboll mellan en Kinds- och en Mark-kombination. Förhandstipsen gick i markfavör, eftersom markfotbollen ansågs ligga på en högre nivå än vad kindsklubbarna kunde prestera.

Det finns ingen uppgift om vilka klubbar som var representerade i Marklaget, men Kind hade sju spelare från Limmared och fyra från Svenljunga. Limmareds IF var, utan konkurrens, dåtidens starkaste elva i Kind.

Kindslagets uppställning: Harry Lindblad, SIK, Birger Claesson, Tage Abrahamsson, Helge Lundin, LIF, John Hjers, SIK, Frits Karlsson, LIF, Allan Eckerström, Axel Olander, SIK, Fridolf Gustavsson, Robert Brattberg, Artur Kreutz, LIF.

Matchen blev jämnare än väntat och när slutsignalen gick kunde man konstatera att resultatet blev 1-1. Kindsmålet gjordes av vänsteryttern Artur Kreutz.

Utöver denna match förekom också en del idrottstävlingar, men några resultat finns inte antecknade.

Om den nya planen finns mycket både positivt och negativt att säja. Det lösa gruset gjorde att spelarna fick en jämförelsevis god kondition, ty det var minst sagt jobbigt att "harva" en hel match på det tungsprungna underlaget. Men hemmalaget hade nog en fördel gentemot gästande spelare, både i detta avseende och i att dom senare hade besvär med bollens studs. Under spelet blev planen ganska gropig, vilket bidrog till att bollen kunde studsa på helt annat håll än man beräknat.

Och som spelarna såg ut sen, när matcherna var över. Var det soligt och varmt dammade det så att man hade behövt en ordentlig bassäng att löga sej i. Nån sån fanns inte på Högelid, utan dom tvättmöjligheter som fanns bestod i att ett par, eller kanske några fler hinkar vatten fanns att tillgå.

Detta vatten fick bäras mer än 200 meter, så det var jobbigt att vara fotbollsektion, ty nån vaktmästare hade klubben ännu inte råd att anställa. Omklädningsrummet, ja det existerade knappast. Det var inrett under musikhytten vid dansbanan, som låg strax intill planen. Golvytan omfattade på sin höjd 10-12 kvadratmeter, så det ville till att man kunde samsas om utrymmet. Och det gick inte så bra alltid, när spelarna var trötta och lättstötta efter

hårda sammandrabbningar på plan.

Gästande lag var inte värst förtjusta i att spela på Högelid, ty dom var överlag vana vid gräsplaner. Så det blev för stor skillnad och många hårda omdömen fälldes efter matcherna.

Men om SIK-arna fick god kondition på grusåkern så mankerade det istället ifråga om snabbheten. Det märktes ofta i bortamatcherna och en episod från en bortamatch kan vara värd att nämna. B-laget hade spelat på bortaplan och fått sej en överhalning, på grund av osnabbhet. - Kom hem te våra grusgrop, så ska i få stryk! hotade en av spelarna sina besegrare med efter matchen.

Det skulle bli många hårda drabbningar, med växlande framgång på grusplanen, under åren fram till omändring till bättre underlag. Från början var det bara frågan om vänskapsmatcher eftersom seriesystemet inte hade hunnit utvecklas i nämnvärd grad.

Men den 1 augusti 1926 kan räknas som en märkesdag, ty då startades deltagandet i seriespel för SIK-s del. Det blev en lyckosam start, ty i första matchen på hemmaplan klarade man av Viskafors IF med hela 7-3. Två veckor senare åkte SIK-elvan till Limmared för att plocka med sej ytterligare poäng hem. Så blev dock inte fallet, det blev istället en rejäl tilltvålning med 4-0.

Limmareds IF var det lag som svenljungagrabbarna hyste en rentav panisk skräck för. Många hårda drabbningar utkämpades både i grusgropen på Högelid och på deras hemmaplan. En del namn som man ännu minns, som har etsat sej in i minnet mer än andra motspelare, var Bröderna Dover, Bröderna Lundin, Robert Brattberg och Artur Kreutz. Med dom hade vi många hårda duster och det blev mer än en kroppstackling, när det gällde att försöka snuva dom på poängen.

Det kunde också hända att det togs till ord som var allt annat än salongsmässiga, när nån råkade gå in i lite för hårda närkamper.
Men när kampen var över var vi lika goda kompisar, det var bara i poängstriderna som hårdhandskarna togs fram.

Oftast drog vi kortaste strået, men särskilt en gång lyckades man över förväntan och det har blivit nästan en klassiker. SIK mötte sina antagonister på deras hemmaplan den 6 maj 1928 och spelade över förväntan bra. Laget ledde med 2-1 men då fick hemmaelvan en straff. Dom medresta SIK-supportrarna vändades. Nu var det förstås förkylt, som vanligt och flera av dom kunde inte stå ut med att se när bollen susade in i målet. Dom stack in i skogen, som omgav planen på den tiden.

Men dom hade underskattat Harry i målet, ty han gjorde mer än nån kunde begära. Han gjorde en fenomendykning och så var den dagen räddad. Undra på om svenljungaborna jublade, så det hördes lång väg. Ett sånt nederlag kunde limmaredsborna naturligtvis inte smälta och den 14 september tog dom en rejäl revansch på Högelid. Siffrorna i den matchen blev hela 10-2.

Planförbättring

Något måste göras för att förbättra planen på Högelid, om klubben skulle kunna fortsätta att spela seriefotboll. Därför beslöt styrelsen att låta göra om den till gräsplan och enligt Styrelseberättelse för Svenljunga Idrotts-klubb 1929 kan läsas följande:

"Enligt beslut vid möte har fotbollsplanen förbättrats genom förändring från grusplan till gräsplan och har kostnaden härför gått till Kr 976,70 Denna kostnad anser styrelsen skälig. Utgifterna härför kunde betydligt större om ej Vägstyrelsen varit tillmötesgående och lämnat matjorden gratis.

Föreningen har under året fått utbetalt en massa reseersättningar till fotbollsspelare som styrelsen anser att med lite mera intresse och förståelse för föreningens bästa kunnat delvis undvikas. Dessa utgifter be löpa sig till kronor 46,00"

Klubben har under året deltagit i följande fotbollsserier.
A-laget i Älfsborgsserien. B-laget i Trehäradsserien.

Då svårigheter att ställa upp två lag förekommit anser styrelsen att endast ett lag hädanefter bör representera föreningen."

I samma styrelseberättelse får Idrottssektionen en eloge för förtjänstfullt arbete och att klubben nu har en god trupp i allmän idrott. Klubben har överenskommit med IF Kamraterna i Örby om årligen återkommande klubbmatch i allmän idrott.

Dessa klubbmatcher kom att betyda mycket för klubbens tränings- och tävlingsvilliga grabbar och vi återkommer till dessa matcher senare.

Första protokollet

Från klubbens start sommaren 1925 och fram till årsmötet 2 mars 1930 finns inga protokoll att tillgå, varför man fått stödja uppgifterna på dagboksanteckningar, fotbollstatistik m.m. En del har varit minnesanteckningar, som efter mer än 50 år står lika klara som om dom vore upplevda igår.

Årsmötet, nämnda datum, leddes av ordf. Wilhelm Ahlqvist och enligt § 3 på dagordningen godkändes den förut nämnda Styrelseberättelsen och ansvarsfrihet beviljades.

Eftersom detta var klubbens första bevarade protokoll kan det vara av ett visst intresse att referera valet av styrelse samt olika sektioner.

Styrelse: Ordf. Wilhelm Ahlqvist, Kassör, Harry Nilsson, Sekreterare, David Carlson. Övriga ledamöter: Alf Johansson, Einar Pettersson, Manfred Johansson, Ragnar Svenson.

Revisorer: Gösta Lundqvist, Gösta Lindblad.

Fotbollssektion: Harry Nilsson, Jerker Svensone, Wilh. Ahlqvist, Harry Lindblad, Gösta Lundqvist.

Idrottssektion: Bertel Bäckström, Nils Ivarson, Alf Johansson, Manfred Johansson, Artur Broberg, Elliot Haglund, Gösta Kruuse.

Kontrollanter för idrottsmärket blev Wilh. Ahlqvist och Bertel Bäckström. Efter mötet, enl. § 9 beslutat bilda brottningsavdelning valdes en Brottningssektion bestående av: Harry Nilsson, Einar Petterson, Gösta Lundqvist, Manfred Johansson och Hilding Nyberg.

Skidsektion: Erik Carlson, Bertel Bäckström, Gustav Bynander, Artur Broberg och Gösta Kruuse.

Uppbördsman blev Harry Nilsson.

Då styrelsen tidigare beslutat att ytterligare förbättra fotbollsplanen gav årsmötet fotbollssektionen i uppdrag att verkställa denna förbättring.

Under sommaren/hösten fullgjorde sektionen sitt uppdrag och i styrelseberättelsen redovisades att detta arbete dragit en kostnad av kr. 312,55.

Då klubbens gamla dansbana numera inte fyllde dom krav som ställdes på en dylik, på grund av att den var närmast upprutten beslutade styrelsen att bygga en ny. Fester och danstillställningar var nödvändiga för att kunna finansiera verksamheten. Den nya skulle få ett helt annorlunda utseende än den gamla hade. Den skulle byggas med ett ordentligt tak, för att vädrets makter inte skulle komma att störa dansglädjen i fortsättningen.

Impulsen till den kommande banans utseende fick vi i samband med klubbens matcher i idrott mot IFK Örby. Efter en av matcherna, som utkämpades nere i Örby samlades deltagarna i deras nöjespark för att roa sej. Dom hade en bana som vi blev verkligt begeistrade över. = En sån bana ska vi bygga på Högelid, var dom dansanta SIK-arnas mening. Wilhelm Ahlqvist, som också var med i truppen, var av samma mening. Därför sattes igång med utformandet av ritningar och kostnadsförslag och inte minst, en lämplig tomt att bygga på.

Enligt protokoll av den 18 mars 1931 § 3 Beslöts i enlighet med byggnadskommitténs förslag att uppförandet av banan skulle lämnas till snickaren Johan Carlsson, för en summa i ett för allt av kronor 3,700.

§ 4: På förslag av byggnadskommittén beslöts att inköpa mark av J.A. Johansson Karlsberg för en summa av kronor 475:-

§ 5: Mötet beslöt att den förutvarande kommittén, även i fortsättningen skall handhava ärenden som rör dansbanebygget.

§ 6 Beslöts att kommittén skulle få i uppdrag att söka lagfart på fotbollplan m.m.

Ett senare protokoll från 17 maj 1931 visar att dansbanebygget var klart detta datum, då styrelsen inspekterade detsamma. Invigningsfesten ägde rum lördagen den 30 och söndagen den 31 maj. Inkomsterna från sommarens fester belöpte sej, enligt årets styrelseberättelse till kr. 3,779,28.

Utöver byggnadssumman erhöll Johan Carlsson 200 kronor som ersättning för fördyrad materiel.

APROPÅ DANSBANORNA så var dessa ett måste, för att klubbens ekonomi skulle kunna bli någorlunda hyfsad. Fester och danstillställningar var, bokstavligt talat, klubbens "mjölkkossor". Fotboll och friidrott gav inte ens tillbaka den insats som klubben gjort för dessa sporter. Entreavgifterna som kassören kunde inhösta vid matcherna räckte inte ens till dom nödvändigaste utgifterna. Att så var fallet visar protokollet från ett styrelse möte den 5 december 1932.

Paragraf 1 i detta protokoll löd sålunda: "För att kunna utbetala lönen till vaktmästaren på idrottsplatsen beslutades taga en växel på 200 kronor."

Mjölkkossorna/dansbanorna var dåtidens Bingohallar, som kunde ge ganska god utdelning. Såvida man lyckats engagera någon orkester som var i besökarnas smak, eller om inte någon närboende förening hade dans samma kvällar. En orkester som var extra populär bland svenljungaungdomarna var Musikföreningen Kamraterna. När dom spelade upp då blev det fart på den dansanta delen av festpubliken och bråttom hos dansbiljettförsäljaren. På vanliga, enkla danskvällar var oftast entréavgiften 50 öre och sen 10 öre per dans.

Kamraterna var "infödingar" och dom visste vad ungdomarna ville dansa efter. Senare, när det började jazza till sej, blev det svenljunga-bandet Con Orchestra som ofta fick svara för dansrytmerna.

I protokollböckerna kan man få en och annan inblick i en hel del ekonomiska frågor, bl.a. när det gällde att engagera orkestrar till festligheterna. Enligt paragraf 2 i styrelseprotokoll den 14 juni 1933 beslöts att klubben ska anordna fest Midsommarafton och Midsommardagen samt Söndagen den 25 juni. Paragraf 3 i samma protokoll har följande text: Beslut fattades att Grand Orcester skall utföra musiken å ovanstående fester för ett pris av kronor 195 + resor 60 kr.=summa 255 kr.

Till en 2-dagarsfest i pingst 1934 engagerades en hallandsorkester, Sture Johanssons Orkester från Halmstad och deras gage skulle vara 150 kr. plus fritt uppehälle, dock ingen reseersättning.

Många läsare av dessa uppgifter, särskilt dom yngre som inte upplevt detta klubbens första årtionde, skrattar nog gott åt dessa "småsummor" (Nu, på 80-talet, gäller helt andra priser för varor och tjänster.)

Men dansbanan gav inte bara inkomster, den måste också underhållas. Därför infordrades anbud på utvändig målning av målarefirman Johansson & Nilsson. Detta anbud löd på 165 kronor. Det var allt klubben förmådde kosta på danspaviljongen , trots att en invändig målning också behövt utföras. Samma år, 1934, inköptes ett piano hos AB Waidele i Göteborg för 650 kronor.

Marknadsdanserna var väl dom tillställningar som gav mest, ekonomiskt sett. Ty då kunde enklare och billigare musiker anskaffas och mestadels var tillströmningen av danspublik god dessa kvällar.

Dansbanor och festplatser var inte särskilt välsedda bland en del av samhällets invånare och många fnyste åt allt vad idrott och dans hette. Det ansågs inte särskilt kulturellt att ödsla med tiden på det sättet. "Idiotplatsen" benämndes Högelid ibland av dom argaste motståndarna.

-Dä ska ju va modernt å springa se trötter nu för tia , sa t,ex. en person som hade en gård i närheten av samhället, när vi en gång kom att prata om idrotten och idrottsplatsen.

Många trodde dessutom att klubben tjänade en massa pengar på sina fester och danstillställningar. Men,som tidigare nämnts, var det inga lysande affärer, utan det blev mest ganska magra bokslut som kunde redovisas på klubbens årsmöten.

En episod, som visar en del personers uppfattning om vad klubben förtjänade på danstillställningarna, kan vara på sin plats här. På en danskväll råkade en manlig besökare få en tjärfläck, eller något liknande på sin kavaj. Då jag själv var styrelseledamot kom han till mej och visade den. Han var givetvis arg och fordrade ersättning för skadan. Jag bad honom ta av kavajen och gick till en skräddare som bodde strax intill Högelid. På min fråga om han kunde hjälpa oss med att ta bort fläcken fnyste han och sa: -Nää, den däringe idrottsklubben tjänar så grova pänga, så i har rå te å ge honom en nyer kavaj!

Eftersom jag kände en annan skräddare tog jag kavajen på armen och stegade iväg till honom. Han hade dessbättre en helt annan inställning till idrotten och tog fram ett fläckborttagningsmedel. Efter en liten stund hade jag nöjet överlämna den nu fläckfria kavajen till sin ägare. Och så var den kvällen räddad både för honom och för klubbens kassör.

I ett protokoll från ett styrelsemöte 7/6 1934 står kort och gott i paragraf 3: Beslöts att till AK-arbetaren Olsson utbetala 5 kr. för sönderrivna byxor. Hur dessa byxor rivits sönder förtäljer dock inte protokollet. Kanske hade han varit lite "lullig" och orsakat skadan själv, men troligen kunde han bevisa att det var festarrangörernas fel.

I Högelidparken gick det mest städat och ordentligt till, men vid den gamla banan vardet inte alltid så lugnt och sansat. En och annan överförfriskad knytnävskämpe ville kanske visa vilken stöddig karl han var och då kunde det stundom bli lite stökigt.

<u>På tal om knytnävekämpar</u>, tänkte SIK:s styrelse slå på stort vid en festlighet på gamla festplatsen. Man hade engagerat en före detta storboxare att gå en uppvisningsmatch. Det var den tidigare välkände göteborgaren <u>Johnny Widd</u>, som skulle komma till Högelid en söndag. Enligt uppgifter om honom i sportlexikon var han en av Sveriges färgstarkaste proffsboxare mellan 1927-1929. Han hade varit i Amerika och gjort en del bra matcher, men nu var han en före detta. Han skulle gå en match mot sin sparringpartner,-negern

Sylwán. Det jobbades för fullt ett par kvällar i förväg för att få i ordning en användbar ring på fotbollplanen. Från Bröderna Svenssons sågverk kördes ett billass bjälkar och bräder upp, så det blev en tämligen stabil ring som monterades upp.

Den"stora dagen" kom och regnet öste ner. Ett litet fåtal nyfikna hade infunnit sej för att få se slagskämparnas uppgörelse. Nåja, någon större match blev det inte, eftersom ringgolvet blev ganska halt i blötan. Någon större tekniker var Johnny inte, han hade mest vunnit sina matcher med sitt specialslag en hård vänster "rallaresving". Dom båda boxarna dansade omkring en stund, utan att det blev så värst många slag utdelade.

Johnny hade lagt på hullet, så han hade många överflödiga kilon att bära på. Hans svarte motståndare var betydligt smidigare byggd, men hörde inte till dom mer kända nävkämparna.

En åskådare som var lite"påstruken" stod nära ringen och hejade i ett kör: - Heja Sylwán! - Heja Sylwán! Johnny, som missade ett slag, halkade och drattade omkull i blötan. Det gjorde att han ilskande till och gick fram till repen och bad hejaren helt enkelt att Hålla käften! Denne vågade inte annat, så Sylwan fick klara sej utan hejarklack i fortsättningen.

Någon större behållning blev det inte, varken sportsligt eller ekonomiskt, men man hade gjort ett försök att arrangera ett lite ovanligare program. Det var både första och sista gången som boxning förekommit där.

Dom båda boxarna stannade kvar och gjorde festen "den äran" på kvällen och dom hade smuttat lite för mycket ur buteljen. Därför höll det på att bli ett slagsmål mellan dom och några stabila slagskämpar från trakten. Men det lugnade sej, så det blev inte nån mer knytnävekamp den kvällen.

Johnny Widd återsåg vi några år senare. Då stod han på några marknader här i Svenljunga och sålde lyckobrev och annat krams. Han var då i det närmaste blind. Han hade således inte lyckats boxa ihop någon större förmögenhet. Ett öde som drabbat många ringkämpar sen dom blivit Före detta.

Johnny Widds besök kom inte att påverka några svenljungagrabbar att ägna sej åt "boxningskonsten". Kanske tyckte dom eventuellt närvarande grabbarna att han inte gjorde nåm vidare propaganda för sporten ifråga.

Däremot kom tidigare uppvisningar av Borås Atletklubb att smitta av sej i någon mån. Vid flera tillfällen besökte denna klubb samhället och gjorde fin propaganda för såväl brottning som atletik och akrobatik.
Det bidrog till att SIK senare upptog brottning på programmet. Vidare kom deras akrobatikprogram att resultera i akrobatduon "Manfredo och Rolando", med bröderna Manfred och Roland Johansson. Dom kom att så småningom bli kända vida omkring vid uppträdanden på olika scener vid välgörenhetstillställningar och andra evenemang.

I ett protokoll från ett styrelsemöte den 6/9 1934 står det kort och gott: Beslöts ge Roland och Manfred 15 kronor för uppträdande på en fest.

Manfred återfinns för övrigt ofta i SIK-historikens friidrottsdel, där han var en dominerande figur dom första åren.

För att dröja kvar i frågan om dansbanan och parken, så dröjde det innan klubben fick lagfart på parkområdet. Efter lantmätarebesök 1934 fastställdes parkens gränser till det nuvarande området.

Med åren blev publiktillströmningen allt fåtaligare och inkomsterna från fester och danser allt mindre. När sen taket på paviljongen började läcka sjönk intresset för verksamheten alltmer. Dessutom tyckte festfunktionärerna att det var för jobbigt att kånka med vattenhinkar, ty någon vattenledning blev aldrig lagd. Efter att ha stått oanvänd i flera år beslutades att den skulle rivas. Detta verkställdes 1971 då ett par av klubbens medlemmar åtog sej att utföra rivningen. Den utfördes under sommaren och därmed var dansbaneepoken slut för SIK:s del.

Under festplatsens "glanstid" hade det kommit inviter från Svenljunga Arbetarekommun m.fl. om ett samarbete för att göra Högelid till en park där flera av samhällets föreningar skulle vara delägare. SIK begärde en summa för dom intresserade föreningarnas delägareskap. Detta skrattade dom dock åt och tyckte att det var åt helskotta för högt. Därmed var samarbetstanken för alltid lagd i papperskorgen. En del menade att parken skulle vara kommunens egendom, då SIK hade fått en del mindre anslag för sin verksamhet.

Då dansbaneperioden kan anses tillräckligt genommanglad är det dags att syssla lite mera med den verksamhet som bör vara klubbens huvuduppgift. Nämligen den rent sportsliga delen.

Fotbollen hade redan sitt seriesystem ordnat, men för "allmänidrotten", orienteringen och skidsporten fanns ingen fast organisation. Det fanns en hel del av klubbens medlemmar som var intresserade av utbyte inom dessa idrotter. Därför tog, som vanligt, Wilhelm Ahlqvist initiativet till en sammanslutning som skulle öka samarbetet mellan kindsföreningarna.

Årsmötesprotokollet vid årsmötet den 25 januari 1934 hade i paragraf 15 följande text: Till ombud vid sammanträde med olika föreningar i Kind, vilket skall försöka få till stånd bättre samarbete mellan föreningarna valdes Wilhelm Ahlqvist, Bertel Bäckström och Alf Johansson.
Detta resulterade i att ett möte sammankallades till Strömsfors i februari, där ett fåtal kindsföreningar var representerade. Dom närvarande representanterna var eniga om att bilda en idrottsring. Enligt SIK:s förslag kom den att heta Kinds Idrottsring och det blev Wilhelm Ahlqvist som fick mötets förtroende att bli ringens förste ordförande. På denna post kom han att sitta kvar till i början av 40-talet, då han avlöstes av Bertil Johansson.

Till Wilhelm Ahlqvists alla initiativ för idrottens bästa ska vi återkomma senare, ty det bör bli ett kapitel för sej.

Kinds Idrottsring hade, den tidigare bildade, Marks Idrottsring som förebild. Den skulle i första hand verka för att den allmänna idrotten (senare omdöpt till friidrotten) skulle få större utbredning i Kind. Första mästerskapen gick i Svenljunga på hösten och för resultaten från dessa och övriga tävlingar finns utförliga redogörelser i historikens avdelning för friidrott.

Utöver friidrott, skidor och orientering togs även gångsporten upp på Ringens program. Den kom dock att bli ganska kortlivad, då inget intresse fanns utanför Svenljunga, där den blott kom att utövas i form av korptävlingar. 1935 valdes dock en gångsektion i SIK och den bestod av: Alf Johansson, Åke Larsson och Åke Johansson.

På grund av arbetslöshet och depression under 30-talet kunde det ibland vara svårt för ungdomarna att lösa årskort i klubben. Det visar ett styrelseprotokoll från den 21/6 1934. Enligt paragraf 9 beslöts att de arbetslösa som ej anse sig ha råd att lösa medlemskort skola få utföra arbeten på idrottsplatsen för vilket de erhålla årskort.

Klubben hade ingen fast lokal där styrelse- och andra möten kunde hållas. Dessa möten hölls mestadels i Bäckströms kafé och i ett protokoll från den 8/2 samma år lyder paragraf 7: Beslöts att bifalla ett förslag av ordf. att till Bertil Bäckström betala 10 kr. per år för sammanträden som hållas på hans kafé.

Inga störrer utgifter för lokalhyror alltså.

Klubben hade tidigare inte haft någon ordentlig anslagstavla för sina interna meddelanden. Därför framkom ett förslag på styrelsemöte den 13/2 -34 om en anslagstavla av ett såpass stort format att såväl idrotts- som fotbollsektionen hade varsin avdelning att affischera på.

På samma möte framfördes, enligt paragraf 10, ett förslag om att lägga om fotbollplanen, dels att nödtorftigt reparera den, samt om att hyra Bergsätersplanen för ett år till. Styrelsen fick i uppdrag att ordna denna sak på bästa sätt. Detta visar att klubben tidigare hyrt plan å Bergsäter för att spara den ordinarie planen å Högelid.

Behovet av bättre planförhållande trängde på alltmer och styrelsen funderade över hur man skulle kunna gå iland med att förverkliga önskemålet om en större och bättre plan. Något måste göras och vid ett styrelsemöte den 2 augusti 1935 beslöts tillsätta en kommitté, som skulle få i uppdrag att utreda frågan om en ny idrottsplats. I denna kommitté invaldes Wilhelm Ahlqvist, Harry Nilsson och Nils Ivarsson.

Den 5 februari 1936 hade denna kommittés arbete framskridit så långt att styrelsen då beslutade om en skrivelse till Idrottsplatskommittén i Stockholm. I denna skrivelse anhöll klubben om att kommitténs schaktmästare Edström skulle komma till Svenljunga för uppgörande av kostnadsberäkningar.

~~Som alltid när det gällde anhållanden till högre instanser, dröjde det till dess det blev något resultat som följd av skrivelsen.~~ Den 31 november 1936 kunde Wilhelm Ahlqvist, på ett allmänt möte, meddela att denne schaktmästare Edström på eftersommaren besökt Svenljunga och orienterat sej om förhållandena. Han skulle framdeles återkomma med uppgjorda avvägnings- och kostnadsberäkningar för ombyggnad av idrottsplatsen.

Det visade sej att han inte hade legat på latsidan, utan nästan omedelbart arbetat fram ett lämpligt förslag.

På årsmötet den 9 februari 1937 kunde ordföranden, Wilhelm Ahlqvist, ge den valda idrottskommittén redogöra för det gångna årets arbete. Enligt paragraf 7 hade ett kostnadsförslag till ny idrottsplats uppgjorts av schaktmästare Edström. Enligt detta förslag skulle en ny idrottsplats, omfattande gräsplan för fotboll, löpar-hopp och kastbanor, staket, åskådarterrass samt vatten och VC-anläggning gå till 31,100 kr. vartill kommer lösen för mark till den nya planen. Kommitténs arbete godkändes.

Någon läktare med tak fanns inte med i beräkningarna, ty det ansågs bli för dyrbart. Experter på området avrådde från läktarbygge, eftersom dom hade erfarenheter från större idrottsplatser, där utgifterna för dylikt bygge var för stora för att kunna täckas av entréavgifter. Det blev alltså en fråga som fick skjutas på framtiden.

Att man inte hade stora förhoppningar på ett bygge inom en snar framtid framgår av ett protokoll från styrelsemöte den 13 januari 1938. Där löd paragraf 5: Styrelsen beslöt att försöka hyra fotbollsplanen på Bergsäter för en tid av fem år av Slakteriet.(Slakteriföreningen,SÄLS,ägde nämligen den marken).

Enligt förslag från styrelsen beslutades på årsmötet den 17 februari 1938, i paragraf 13 att välja en idrottsplatsstyrelse, I denna styrelse invaldes: Wilhelm Ahlqvist, Harry Nilsson, Georg Persson, Nils Ivarsson och Alf Johansson.

Den 2 september samma år genomgick styrelsen förslag till stadgar för Svenljunga IK:s Idrottsplatsförening. Dessa stadgar beslöt styrelsen föreslå styrelsen i den nya föreningen att godkänna vid ett kommande möte.

Under året hade styrelsen gett Harry Nilsson och Georg Persson i uppdrag att ordna med köp av jord till nya idrottsplatsen.

Detta jordköp klarades av under våren 1939 och senare på hösten påbörjades schaktningsarbetena, men det blev ingen fart på arbetet förrän på våren 1940.

Kriget som började i september kom att försena arbetena högst betydligt. Detsamma drabbade också klubbverksamheten i stort, då inkallelserna duggade tätt, med påföljd att såväl styrelse som sektioner sällan var fulltaliga. Så småningom vande man sej vid dessa förhållanden och organiserade arbetet, så att det fanns reserver som fick rycka in istället för dom inkallade.

Att medlemsvärvningen i klubben inte alltid gick så bra visas av ett protokoll från styrelsemöte den 24 januari 1940. Enligt paragraf 3 meddelade ordföranden att för år 1939 sålts 98 årskort, därav för seniorer 78, för juniorer 8 och för damer 12.

I paragraf 4 vid samma möte anhöll en fotbollspelare om ersättning för skada han ådragit sej vid en match. Styrelsen beviljade ett belopp av 5 kr.

Paragraf 5 i detta protokoll löd: Styrelsen beslöt föreslå årsmötet att par. 6 i protokoll av den 27/7 1936 skall erhålla följande ändrade lydelse: "Styrelsen beslöt att varje medlem av föreningen, som vid fotbollsmatch eller annan tävling, vari han deltager, skadas skall erhålla en ersättning av 2,50 per dag efter 3 dagar samt fri läkarvård. Sjukersättning skall utgå för en tid av högst 30 dagar."

Då Finland vid den tiden befann sig i krig förekom många olika arrangemang för att samla in pengar till hjälp åt dom krigsdrabbade. Enligt paragraf 6 vid samma styrelsemöte behandlades en skrivelse om bidrag. Den bordlades för att upptas till behandling vid årsmötet. Styrelsen beslöt i detta sammanhang att förutom ett belopp av 10 kr. som anslås ur föreningens kassa, en frivillig insamling skulle företagas vid mötet.

Vid styrelsemöte den 9 februari löd paragraf 4 sålunda:"Med anledning av att Svenljunga IK anmodats inbjuda representanter för övriga organisationer och sammanslutningar i samhället för att med dem diskutera frågan om anordnande av fältsportstävlingar hade sekreteraren utarbetat ett förslag till sådan inbjudan, vars text godkändes. Man beslöt inbjuda representanter för Landstormeföreningen, Skytteföreningen, scoutkåren, I O G T, Soc. dem. Ungdomsklubben, Arbetarekommunen, Ungsvenskarna och Skolidrottsföreningen. Mötet skulle äga rum å B. Bäckströms konditori onsdagen den 14 febr. kl. 7 em."

Årsmötet den 20 februari beslutade, enligt paragraf 16 att sektionen för fri idrott även skall fungera som sektion för orienteringssporten.
I den vid årsmötet upptagna frivilliga kollekten till Finlandsinsamlingen inflöt kr. 16,08.

Att ekonomin inte var att skryta med framgår av styrelseprotokoll den 1 mars samma år. Paragraf 5: "Sedan kassaförvaltaren begärt att 700 kr. oundgängligen måste anskaffas för en utgift av brådskande natur beslöt styrelsen diskontera en växel å sagda belopp. Som låntagare tecknade sig Axel Ryberg."

Idrottsplatsens färdigställande lät vänta på sej och vid årsmötet den 27 februari 1941 kom ordföranden, Wilhelm Ahlqvist med ett allt annat än glädjande besked. I rapporten från Idrottsplatsföreningen framhölls ett beklagande över att besåningen av fotbollsplanen förra året helt misslyckats. Därför måste detta arbete göras om till våren.

Glädjande var dock att genom ytterligare nytillkomna tipsmedel kan löparbanor och terrasseringsarbetet åstadkommas.

Med anledning av denna rapport uppstod en livlig diskussion, där det särskilt poängterades vikten av att medlemmarna så mycket som möjligt hjälper till med arbetet på idrottsplatsen. Dessutom uppmanades medlemmarna att teckna andelar i Idrottsplatsföreningen

Då man ansåg att det skulle dröja länge innan klubben kunde beräkna att få förlägga tr äning och matcher till nya idrottsplatsen, beslutades på ett styrelsemöte den 31 mars 1941 att låta uppföra materialbod och omklädningsrum på Bergsäter.

Redan den 8 april förelåg ett kostnadsförslag på en dylik byggnad vid ett styrelsemöte. Detta förslag hade uppgjorts av byggmästare Johan Carlsson, som tidigare uppfört danspaviljongen å Högelid.
Måtten å densamma var 7,5 x 4 meter och förslaget slutade på kr. 620. Styrelsen beslutade att omedelbart anmoda Carlsson påbörja uppförandet. Den kom att fylla sin uppgift under många år, eftersom bergsätersplanen fick tjänsgöra som matcharena för såväl SIK:s som Korpens matcher och även friidrottarna utnyttjade den,i väntan på nya idrottsplatsen.

Så småningom försvann den utan att klubben behövde ha besvär med att forsla bort den. När den hade fyllt sin uppgift började smågrabbar hålla till där och använda den som lekstuga. Detta resulterade i att den brann ner en dag. Bergsätersepoken var då redan slut, varför ingen större skada var skedd.

Ett nytt inslag i klubbens arbete tillkom 1942. Då beslutades nämligen att ett antal klubbaftnar skulle anordnas. Där skulle förekomma musik, sång, prisutdelningar efter klubbtävlingar, filmvisningar, kaffeservering och information i olika idrottsfrågor samt slutligen en stunds dans. Den första arrangerades på skärtorsdagen på Svenljunga hotell.

Dessa träffar blev mycket uppskattade och fortsatte ett par år framåt. Att dom så småningom upphörde berodde till största delen på att hyran och därmed avgifterna höjdes. Vilket i sin tur medförde minskat antal deltagare.

Klubben hade inte tidigare haft något klubbmärke,med dom färger som ansågs böra finnas på ett dylikt. Ett sådant fanns visserligen, men det hade helt andra färger, nämligen blå/gult. Blått-rött-vitt skulle finnas i det nya ansåg styrelsen. Därför infordrades ett förslag från Lagerströms Fabriks AB i Mjölby. Det kom flera förslag och av dessa var det ett som samtliga styrelseledamöter gillade. Därför beställdes ett antal under sommaren och dessa levererades senare på hösten.

Detsamma utformades också som ett förtjänsttecken, för att utdelas till förtjänta medlemmar i klubben. Klubbnålen har visat sej uppskattad även utanför SIK och har blivit ett bytesobjekt i samband med olika tävlingar.

Som tidigare nämnts inbjöd SIK samhällets olika organisationer till ett möte för att diskutera frågor om den fysiska beredskapen. Detta möte, som hölls den 14 februari 1940, beslöt att starta aktiviteter av olika slag för stärkande av fysiken. Några protokoll eller anteckningar från detta möte finns inte och inte heller i fortsättningen finns något skrivet om dessa aktiviteter. Därför blir det uteslutande minnesanteckningar från ett litet fåtal konditionsmarscher och utflykter dels till fots, dels på skidor och cykel.

Första samlingen skedde en kall kväll i slutet av februari på torget. Det blev en imponerande samling, såväl kvinnliga som manliga deltagare som ställde upp för avmarsch. Med fanjunkare Kardell i täten gick det långa tåget örsåsvägen förbi Änglarp i normal militär marschastighet. En del av dom marscherande tyckte att det gick för sakta, så dom helt enkelt lämnade ledet och gick i sin egen takt. På hemvägen, som gick över Nybro, gjordes ett kort uppehåll vid Källered, där det ordnats kaffeservering. Det uppskattades i den kyliga kvällen och dom mest otränade behövde vila en stund. Sträckan som gicks, senare benämnd "Axelforsrundan" mätte cirka 15 kilometer.

En kvällspromenad, utan militär ledare, gicks till Strömsfors, men då tyckte en del av deltagarna att farten var för hög. Dessa hade nämligen gått med i den grupp som skulle hålla en högre fart än den grupp som önskade gå i en lugnare takt.

Söndagsturer på skidor förekom också, dels till Revesjö dels upp till Ullasjö. En utflykt i den senare riktningen startade tidigt en söndagsmorgon i en 30-gradig kyla och i ett strålande solskensväder. Ovanför Torestorp hölls fältgudstjänst, där komminister Jönsson medverkade.
Därpå gick färden vidare på skidor eller till fots upp till Murte gård. Där hade lottakåren kaffet klart, vilket piggade upp efter den kyliga turen. Solen flödade för fullt, vilket bidrog till att skidåkarna fick ta sina skidor på axeln istället för att åka i snabbföre hem. Eftersom det började gå mot våren blev dagsmejan för svår och åkarna hade inte vallat för tö.

Under några år i början av 40-talet anordnades prov för Vandrarmärket, vilket skulle erövras i form av en milmarsch. Då biltrafiken under krigsåren var tämligen minimal, kunde gångarna helt behärska landsvägarna. Milbanan var förlagd på Revesjövägen, med vändpunkt strax bortom Källered.

Att dessa märkesprov blev populära framgår av protokoll från årsmötet den 27 februari 1941. Då rapporterades nämligen att 421 personer avlagt prov för detta milmärke.

Dessutom anordnades ett par fältsportstävlingar, där tillslutningen också var stor, men det gällde till stor del militära moment, varför det blev uteslutande manligt deltagande.

För år 1943 finns anmärkningsvärt litet skrivet i protokollboken om verksamheten inom klubben. Möjligen kan det bero på att inkallelserna till beredskapstjänstgöring inverkat dämpande på arbetslusten.

Men arbetet på nya idrottsplatsen pågick för fullt, ty den skulle stå klar till hösten. Trots att Idrottsplatsföreningen värnats för att bygga en läktare, uppfördes en dylik under sommaren.

Tidigare har nämnts vilka representanter SIK utsett i Idrottsplatsföreningens styrelse. Men, för att Kommunen skulle få insyn i företaget, hade fullmäktige utsett två representanter i styrelsen. Dessa var: disponent John Blomqvist och målarmästare Emil Waldén.

Läktaren, som skulle rymma cirka 300 personer, uppfördes av byggmästare Axel Johansson och där skulle också inrymmas ett par omklädningsrum med ett dusch/tvättrum samt materialrum och funktionärs/domarrum.

Den som basade för anläggning av fotbollplan och löparbanor var Gottfrid Wessberg. Efter den första, misslyckade, sådden på planen blev andra försöket lyckat, varför det skulle bli en fin matta till invigningen. Löparbanorna skulle inte beläggas med kolstybb, utan det skulle bli röd tegelflis, som fraktades från Hulta Tegelbruk. För att förbilliga detta material lånades en lastbil och ett par SIK-are följde med och hjälpte till med lastningen. Därmed sparades några hundralappar, som kunde användas till annat, ty ekonomin var inte så över sej god. För att klara läktarbygget måste man inskränka på andra detaljer.

Men, som tidigare bestämts, var allt klart för invigning den 22 augusti, då alla förutsättningar fanns att göra dagen till en högtid för SIK. Solen sken från en molnfri himmel och folk strömmade till från när och fjärran för att bese den fina anläggningen. Allmänna omdömet om idrottsplatsen var att man lyckats över förväntan bra. Från läktarplats kunde den stora publiken över den gröna planen se miltals norrut, där skogen bildade en mjuk våglinje mot horisonten.

Medan publiken samlades spelade en musikkår ute på planen, vilket bidrog till att stämningen steg bland såväl publik som dom idrottsmän som skulle inviga löpar-hopp-och kastbanor.

Riksidrottsförbundet representerades av sin ordförande, Tage Eriksson, som va r en gammal västgöte. Han hade tidigare under många år varit ordförande i Västergötlands Idrottsförbund. Han blev senare chef för Stockholms Stadion. Före tävlingarna, som skulle bli dagens höjdpunkt, höll han sitt invigningstal. Själv gammal friidrottare, gratulerade han Svenljunga till att ha fått en så vacker anläggning för ungdomens idrottsutövande.

Många bland publiken var spända på att få veta vad idrottsplatsen skulle få för namn. Flera förslag på mer eller mindre passande namn hade

inlämnats till den namnjury som tillsatts.

Publiken lyssnade spänt när han öppnade kuvertet med det vinnande namnförslaget. - Namnet skall vara HÖGVALLA stod det på förslaget. En del av namninlämnarna, som pläderat för namnet Högelid, gillade inte det vinnande förslaget. Men juryn tyckte att hela området där Högvalla ligger heter Högelid, varför man borde göra en åtskillnad. Alltså borde detta, speciella område, ha ett lite avvikande namn.

Ett pris hade satts upp till den som röstat på"rätt" namn och Tage Eriksson hade nöjet överlämna detta pris till skolgrabben Arne Ehnberg.

Dessförinnan hade en diplomutdelning ägt rumm. Det var förtjänta SIK-are och Idrottsplatsledamöter som diplomerades för utfört arbete i samband med Högvallas tillkomst.

En "delegation" från Borås, bestående av gamla idrottsintresserade före detta svenljungabor hade en present till Idrottsklubben på "högtidsdagen". Det var en svensk fana och klubbens ordförande, som fick hämta den, tackade för presenten och utbringade ett fyrfaldigt leve för givarna. Dessa, vars namn var graverade på en silverplåt på stången, var med redan när Svenljunga Idrottsförening bildades 1912. Namnen var: Karl Dahlqvist-Carl Jönell-John Johansson-Georg Lindblad-Curt Ohlsson-Ernst Persson-Knut Robner-Levi Robner-Sten Sagert.

Sju av dessa utgjorde stommen i Svenljunga IF:s allra första fotbollslag och samtliga var aktiva SIF-medlemmar, bl.a.i styrelsen.

Beträffande tävlingarna i friidrott, så har friidrottsdelen av denna historik en tämligen utförlig redogörelse.

I samband med invigningen hade SIK utsett två hedersledamöter. Det var mångårige SIK-aren Ragnar Svensson och dir. Stig Elmqvist. Detta som ett " tack för de tjänster dom båda gjort klubben för att kunna föra idrottsplatsbygget"i hamn."

Klubbens tredje hedersledamot utsågs på årsmötet den 27 januari 1944. Det var klubbens eldsjäl nummer ett, Wilhelm Ahlqvist, som under årens lopp gjort svenljungaidrotten så många tjänster.

Nu hade klubbens fotbollspelare och friidrottare sin arena att utöva sina resp. idrotter på, efter lång väntan. Men det fanns ett behov av lokaliteter också för andra sportutövare. Således fanns brottning på programmet och det behövdes lämpliga lokaler.

Då även en del bordtennisintresserade medlemmar önskade en lämplig lokal gjordes försök att att få arrendera eller köpa gamla Moga skola. Den hade stått öde i flera år, eftersom Svenljunga fått betydligt modernare skollokaler nu. Men SIK var inte ensamma om att ha ett gott öga till Moga. Även Svenljunga Scoutkår var ute efter en lokal, varför det blev konkurrens om utrymmet. Efter resonemang med konkurrenten kom man överens om att försöka gemensamt köpa skolan. Priset skulle ju inte bli särskilt högt, då den var allt annat än modern.

Men av någon anledning kom det grus i maskineriet och Scouterna ville ha lokalerna för sej själva.

Detta framgår av ett protokoll från styrelsemöte den 13 mars 1944, där paragraf 1 löd:"Diskuterades frågan om den s.k. Mogaskolan. Jernlid upplyste att Scoutkåren tagit tillbaka sin utfästelse att sammangå med övriga organisationer om inköp av lokalen. Scouterna vill ensamma slutföra köpet av Moga. Beslutades att SIK i anledning härav skall avstå från att köpa viss del av Moga, under förutsättning av att köparen tillförsäkrar klubben hyresrätt å villkor som SIK anser som rimliga. Vidare skall köparen, om denne i framtiden vill avyttra Moga, i första hand utbjuder lokalen till de föreningar som sammångick om det preliminära köpet!!

Det blev dock inget av köp, varken för SIK eller Scoutkåren. Av vilken anledning är inte bekant, men hela frågan rann, så att säja, ut i sanden. Moga köptes så småningom av en privatperson, som renoverade den för bostadsändamål.

Frågan om anskaffande av en sportstuga eller liknande lokal fortsatte då Mogaskolan inte kunde påräknas i fortsättningen.

Vid ett styrelsemöte den 27 oktober samma år meddelade en klubbmedlem att han fått ett uppslag om en sportstuga och att han på eget initiativ satt igång en insamling av medel för ändamålet ifråga. Styrelsen uttalade sitt gillande av idén och en kommitté tillsattes för att utreda saken.

Denna fråga kom att stötas och blötas under flera år, men resultatet blev magrast tänkbara. Så någon sportstuga fick SIK-arna inte uppleva, förrän långt senare, då den nuvarande klubbstugan uppfördes på Högvalla.

På årsmötet den 6 februari 1949 började man planera för klubbens 25-årsjubileum. Eftersom SIK bildades 1925 skulle detta infalla 1950 och därför beslöt årsmötet tillsätta en kommitté för att förbereda detta. Denna kommitté skulle samla stoff till en historik över klubbens verksamhet under dessa 25 år. Den valda kommittén bestod av: Wilhelm Ahlqvist, Rune Gedda, Alf Jernlid, Karl-Erik Johansson och Elliot Haglund.

Som en inledning av arbets-och Jubileumsåret 1950 utsågs klubbens förste och hittills meste ordförande, Wilhelm Ahlqvist, att leda klubben under året.

Den valda jubileumskommittén sammanträdde den 26 maj och beslöt att jubileumsfesten ska hållas den 6 augusti. Själva middagen, med därtill hörande fördelning av förtjänsttecken och övriga utmärkelser ska ske å Hotellet. Efter denna middag ska dans anordnas för festdeltagarna å Teaterbio.

Inbjudan till festligheterna ska utsändas till dels samtliga förbund, vilka klubben är ansluten till, dels till ett 10-tal föreningar. Dessutom ska flera kommunala förtroendemän m.fl. inbjudas.

Bland inbjudna föreningar märks Idrottsklubben Hellas, Köpenhamn, som SIK haft fotbollutbyte med några gånger under senare år.

Jubileumsfestligheterna inleddes redan den 3 augusti på Högvalla. Där spelades en fotbollsmatch mellan en kindskombination och en markkombination. Kindskombinationen bestod av spelare från Limmared, Tranemo, Svenljunga och Uddebo. Markkombinationen hade tagit sina spelare från Kinna, Fritsla och Rydboholm. Matchreferatet i en tidning hade följande ingress till matchen:

"Markseger i blöt men trevlig "jubileumsmatch" i Svenljunga.
Fader Pluvius var ganska onådig mot Svenljunga IK när klubben började sitt 25-årsfirande på torsdagen med fotbollsmatchen mellan Mark och Kind. De 450 personer som trotsade blötan fick sig dock till livs en ganska trevlig tillställning där markpojkarna tog hem en rättvis seger. 5-3 blev siffrorna och därom är intet att säga. Väglaget gjorde matchen chansartad och situationsrik och speciellt första halvlek bjöd på fint spel!"

Blev "tjuvstarten" regnbetonad så hade man betydligt bättre tur på själva festdagen, söndagen den 6. I ett soligt höstväder strömmade inbjudna gäster och SIK-are till Hotellet, där festsalen fylldes till bristningsgränsen. Dagen till ära var salen smyckad med klubbens emblem och blommor i glada färger.

Före jubileumsmiddagen hade SIK:s styrelse samlats på kyrkogården och lagt ner blommor på disponent John Blomqvists och bagarmästare Berthel Bäckströms gravar. Dessa två hade under många år varit stöttepelare i klubben.

Som sej bör var det "Wille" som hälsade den månghövdade gästskaran välkommen till denna fest. Han hade vanan inne, då han fungerat som klubbens ordförande i 12 år.

Sedan Alf Jernlid föredragit en historik över det arbete som klubben bedrivit under sin 25-årsperiod, överlämnades ordet till Olof Svahn från Borås, som framförde en hälsning från Riksidrottsförbundet samt överlämnade deras diplom till SIK. Vidare fick klubben diplom från Västergötlands Idrottsförbund samt från Skidförbundet och Orienteringsförbundet.

Idrottsförbundets förtjänstmedalj i silver överlämnades till Wilhelm Ahlqvist och förtjänstmärket till Alf Jernlid. Västergötlands Idrottsförbunds diplom tilldelades Artur Broberg, Arnold Esered, Bertil Johansson, Herne Johansson, Karl-Erik Johansson, Manfred Johansson och Gösta Kruuse.

Västergötlands Fotbollförbunds representant, Björn Brodin, Borås, överlämnade förbundets stora diplom till Wilhelm Ahlqvist samt förtjänstmärket i guld till Harry Lindblad och Elliot Haglund. Förbundets lilla diplom tilldelades: Olof Johansson, Gösta Svensson, Elis Hallberg, Bengt Josefsson, Axel Olander, Nils Andersson, Karl Bynander, Einar Johansson, Allan Eckerström, Knut Josefsson och Axel Ryberg.

Klubbens eget förtjänsttecken tilldelades först klubbens första styrelseledamöter: Wilhelm Ahlqvist, Ragnar Svensson, Jerker Svensson, Elliot Haglund, och postumt till Berthel Bäckström. Vidare till Allan Eckerström, Harry Nilsson, Nils Ivarsson, postumt till John Blomqvist, vidare Gustaf Bynander, Axel Ryberg,

Fritiof Tengroth, Manfred Johansson, Artur Broberg, Elis Hallberg, Harry Lindblad, Gösta Lindblad, Knut Bynander, Karl-Erik Johansson, Arnold Esered, Bror Persson, Bertil Johansson, Gustaf Nilsson, Uno Carlsson, Gunnar Johansson, Bertil Svensson, Vilhelm Karlsson(Köpenhamn), och Alf Jernlid.

Som vanligt vid dylika tillfällen blev det en hel del tal från inbjudna förbund, föreningar och privatpersoner, samt kommunrepresentanter.

Disponent Gösta Brodén överlämnade 500 kronor som skall användas för att på ett värdigt sätt vårda idrottsplatsen.

Formannen i Bollklubben Hellas, Köpenhamn, Vilhelm Karlsson framförde sin klubbs hälsning till jubilaren och och tackade för ett angenämt utbyte mellan de båda klubbarna. Han överlämnade blommor samt klubbens bordstandar.

Kommunalfullmäktige var representerat av sin äldste ledamot, Karl Magnusson och han lyckönskade klubben på högtidsdagen.

Vidare talade Kindsringens ordförande Bertil Johansson, Idrottsplatsföreningens Harry Nilsson och Brottningsförbundets representant, Erik Johansson. Övriga lyckönskningstalare var: Ragnar Svensson, för SIK:s första styrelse, Gustaf Åström för Skolidrottsföreningen, för Svenljunga Köping G.Zetterlund, och för IFK Örby Arvid Svensson.

Efter alla dessa tal och utmärkelsefördelningar och en god middag var det dags för alla dansanta gäster och SIK-are att förflytta sej till Teaterbio, där det spelades upp till dans under några kvällstimmar.

Det hade varit en lyckad tillställning och allt gick efter ritningarna.

Men det var inte bara jubileumsfestligheterna som sysselsatte styrelse och sektioner under året. Protokollboken innehåller en hel del, mer vardagliga, problem att lösa. Fotbollspelarna bl.a. hade reseproblem att brottas med. Således beslutades på ett styrelsemöte att man skulle försöka få firmor som hade lastbilar eller skåpbilar att låna ut dessa till lagens resor. Det visade sej att flera firmor ställde bilar till förfogande, vilket betydde en hel del ekonomiskt sett. Men firmorna hade ställt som villkor att deras egna chaufförer skulle köra bilarna.

Klubben hade också infordrat förslag om uppsättande av staket omkring träningsplanen på Bergsäter. Detta ställde sej dock alldeles för dyrt, varför frågan helt avskrevs.

Årsmötet beslöt att begära utträde ur såväl Svenska Simförbundet som Svenska Gångförbundet, då dessa idrotter legat nere i klubben under flera år.

Under året blev det aktuellt att anställa en tränare för fotbollen och man fastnade för Allan Johansson från Limmared. Det skulle tydligen inte bli något långtidskontrakt. Ty enligt protokollbeslut skulle hans arvode bli 15 kronor per kväll, plus hjälp till resa.

Årsmötet 1951 hade en "unik" fråga att diskutera. Den gällde B-lagets vara eller icke vara. Det hade föreslagits att helt enkelt slopa detta lag. Men alla var inte med på detta, varför frågan skulle vidare utredas. Ty det ansågs att A-laget skulle ha någonstans att hämta sina reserver från.

Eftersom Allan Johansson endast anställts som fotbolltränare under 1950 var det nu aktuellt att få en lite mer långtidsanställd tränare hade sektionen kontaktat Gillis Andersson, Borås. Denne var inbjuden till ett styrelsemöte den 4 april och där gjordes en överenskommelse, då han var villig åta sej jobbet. Det skrevs kontrakt och han meddelade att han skulle sätta igång träningen omedelbart.

Den 2 oktober hade klubben storfrämmande. Det var den legendariske fotbollkonstnären Sven Rydell som inbjudits till klubbens halvårsmöte. Han betraktades på sin tid som en av Sveriges genom tiderna störste bolltrollare. Inför en andäktigt lyssnande publik höll han ett trevligt kåseri om sina upplevelser och minnen från ett aktivt fotbollsliv. Träna och åter träna, var ett råd han gav den ungdomliga delen av publiken. Det hade han fått göra och det hade gett resultat.

Under flera år hade klubben haft fotbollsutbyte med BK Hellas, Köpenhamn, men detta utbyte upphörde 1952. Sista gästspelet av danskarna ägde rum å Högvalla den 22 juni, och resultatet blev oavgjort 3-3. Första året, 1946, spelades två matcher, en i Köpenhamn och en i Svenljunga. Det dubbla matchandet blev dock för jobbigt, varför det sedan blev en match om året och alternerade mellan Köpenhamn och Svenljunga. Resultaten av dessa matcher kan läsas i historikens fotbolldel.

Huru kontakten med danskarna uppstått finns inte någon uppgift om i klubbens protokollböcker. Men, som nämnts, företogs första köpenhamnsresan 1946. Det blev ett fyradagars besök och spelarna inkvarterades hos Hellasspelarnas familjer. Spelarna hann på dessa dar bekanta sej med Kongens by och dess sevärdheter. Gästfri värd var Hellas forman, med det svenskklingande namnet Vilhelm Karlsson. Han kom att bli en riktig svenljungavän och deltog i flertalet resor till Svenljunga.

Men, trots trivsamma träffar så ebbade intresset ut. Det kanske delvis hade sin grund i att det blev jobbigt och i viss mån kostsamt för både klubben ock spelarna. Därför sattes punkt för det sjuåriga matchutbytet midsommaren 1952.

Ett arrangemang av lite ovanligare slag förekom år 1947. Det gällde en sport som inte fanns på klubbens program. Enligt ett styrelsemötesprotokoll från den 9 september detta år löd paragraf 14 sålunda: Ordföranden meddelade att från W.Ahlqvist förelåg förslag om att styrelsen skulle undersöka möjligheten att anordna en jordbanetävling för lättviktsmotorcyklar å Högvalla.

Det tände direkt och styrelsen beslöt att förhöra sej hos myndigheterna om möjligheten att få anordna denna tävling.

I händelse av att tävlingen kom till stånd skulle man föreslå Idrottsplatsstyrelsen att ev. nettoinkomst skulle delas lika mellan SIK och Idrottsplatsstyrelsen.

Redan den 22 september meddelade ordföranden att myndigheterna gett tillstånd till tävlingen. Dock under förutsättning att vissa av polismyndigheterna anbefallda säkerhetsåtgärder vidtages.

Tävlingsdagen fastställdes till den 5 oktober och tävlingen skulle kallas Kinds Grand Prix för lättviktare.

Att tävlingen blev lyckad framgår av protokoll den 29 oktober. Paragraferna löd: Paragraf 1: "Mötet öppnades av ordf. som meddelade att SIK:s debut som arrangör av jordbanetävlingen blev en stor succé såväl organisatoriskt som ekonomiskt. Deltagareantalet blev större än väntat, inte mindre än ett 30-tal förare fanns på startlinjen då fungerande tävlingsledare i strålande sol hälsade publik och deltagare välkomna.

Paragraf 2: Beträffande ekonomiska resultatet meddelade kassören att nettobehållningen för Idrottsklubbens del utgjorde c.a. 1100 kronor, vilket resultat han betecknade som synnerligen gott, särskilt som arbetet med detta arrangemang dragit betydligt mindre tid än av årsmötet beslutade tredagarsfesten.

Paragraf 3: Med hänsyn till det goda resultatet som nåtts, beslöts att om möjligt söka genomföra arrangemanget även nästa år."

Hoppet om att dylika tävlingar skulle kunna bli klubbens nya "mjölkko" gick upp i rök, tyvärr. Myndigheterna, (Idetta fall Landsfiskal Björnberg), ansåg att Högvalla inte fyllde dom säkerhetskrav som fordrades. Kurvorna var för tvära och smala, vilket hade till följd att flera åkare höll på att kvadda sina maskiner. Inga allvarliga olyckor inträffade då förarna hamnade i säckarna som placerats i kurvorna. Men det var intressant att se ekipagen rusa runt och försöka hålla balansen i kurvorna.

Ett försök att komma med något nytt hade gjorts, att det inte lyckades få en fortsättning kunde inte styrelsen lastas för.

Brottningen hade sen några år tillbaka funnits på klubbens program. Första gången brottningen nämns var redan 1930, men sedan blev det glest mellan rapporterna. Det valdes sektioner några år framåt, men ofta fanns inga rapporter om eventuell verksamhet. Detta berodde till stor del på att lokalfrågan var mycket svårlöst, liksom den varit i flera år för inomhusidrotterna.

Som sektion inom Svenljunga IK upphörde brottningen 1952. Vid ett klubbmöte å Hotellet den 19 november hade paragraf 3 följande lydelse i protokollet: "Brottningssektionen hade skriftligen begärt sitt utträde ur klubben, för bildande av egen specialklubb, vilket enhälligt beviljades."

Att brottarna redan bildat en egen klubb före detta möte framgår av paragraf 4 i samma protokoll: "Svenljunga Brottarklubb har lagt in en ansökan om att få övertaga brottarmattan, dräkterna, träningsredskapen samt den kassa som sektionen förfogade över. Efter en stunds diskussion och omröstning beviljades Brottarklubbens ansökning. Frågan kan tas upp på nytt om ev. protester inkommer som strider mot stadgarna!"

Därmed hade brottningen definitivt strukits ur SIK:s program, men dom båda klubbarna skulle fortsätta samarbeta framdeles, bl.a. i form av gemensamma frågesporttävlingar.

Efter detta"avhopp" hade sektionernas antal minskats till fyra, varför årsmötet 1953 endast hade att utse representanter i fotboll, friidrott, skidor och orientering.

Cykel var en av sportgrenarna som inte blev särskilt långlivad som SIK-sektion. På årsmötet 1937 valdes första cykelsektionen och den arrangerade sin första tävling på hösten samma år. Ytterligare ett par tävlingar finns omnämnda i protokollen, men bara med få ord, vilket visar att intresset var tämligen svalt.

Men en del äldre medlemmar kanske minns en tävling som åktes den 3 september 1939. Start och mål var förlagda vid Elmo-Calf, men antalet tävlande var inte särskilt stort. Men det var just i andra världskrigets inledning och flertalet av bygdens manliga ungdom hade blixtinkallats till beredskapstjänst.

Just när första cyklisterna började komma i mål, hördes i en bilradio hur statsministern, Per-Albin Hansson höll ett tal. Han talade om att tyskarna just gått in i Polen och att svenska folket skulle vara beredda att göra uppoffringar. Det lade liksom sordin på stämningen och intresset för tävlingen kom mer i bakgrunden.

Den 17 mars 1948 var det dags att avveckla cykelsektionen och detta skedde enligt paragraf 11 i årsmötesprotokollet: "Angående cykelsektionen beslutades att denna skall avvecklas sedan vandringspriset tillrättaskaffats!"

Var detta omnämnda vandringspris hamnat och om det någonsin kom tillrätta förmäler inget protokoll i fortsättningen.

Medan vi är inne på avvecklade idrotter inom klubben bör också orienteringen nämnas.

På årsmötet den 9 februari 1937 beslöts enligt paragraf 22:"Mötet beslöt att ta upp orientering på Idrottsklubbens program och omvaldes den sektion som tidigare tillsatts provisoriskt, denna bestod av:Gösta Krøyse, Thor Lorentsson, och F. Tengroth, suppleant blev Gunnar Karlsson!"
Denna sektion tillkom således på samma dag som cykelsektionen, men kom att bestå betydligt längre. 10 år längre blev det, ty enligt årsmötesprotokoll den 24 januari 1958 var sektionens saga all.

Således omtalar paragraf 13 i detta protokoll följande:
"Orienteringssektionen valdes ej på grund av att inga åtog sig inval. Styrelsen fick i uppdrag söka anskaffa ledamöter till en sektion samt kontakta skolorna för att tillsammans med dem få fram ett orienteringsintresse!"

Att detta sökande inte gav något resultat framgår av protokollet på nästa årsmöte. Där stod kort och gott: "Något intresse för att bilda en orienteringssektion fanns inte!" Därmed var orienteringen definitivt borta som sektion i SIK.

På samma årsmöte, 25 januari 1958, väcktes ett förslag om att ta upp ishockey på programmet. Det blev en ganska het diskussion innan det var dags att fatta beslut i frågan. Paragraf 19 löd:"Ishockeyfrågan diskuterades. En sektion bildades bestående av: Tage Blom, Tor Bengtsson, Alf Lindskog, Yngve Johansson och Knut Bengtsson."

Av protokoll från årsmötet 1960 framgick att sektionen insamlat medel tillräckligt för att bygga en hockeyrink. Till denna hade kommunen upplåtit plats strax ovanför Karlsberg, emellan Göteborgsvägen och Knallevägen.

När ishockeysektionen rapporterade om sin verksamhet på årsmötet 27 januari 1961 framgick det att banan ännu inte var helt färdig för spel, "Men det ekonomiska är gott inom sektionen, vilket borgar för att ishockeysporten snart kan bli verklighet inom klubben."

Året därpå meddelades vid årsmötet att: ishockeysektionen har fått sin ishockeybana klar efter ett idogt arbete.

Vid ett styrelsemöte i oktober 1963 skrev sekreteraren sålunda i paragraf 4:"Beträffande ersättning för spolning av och snöröjning på ishockeybanan beslöts följande: Vid större snöröjningsarbeten då t.ex. maskinell hjälp erfordras skall skälig ersättning utbetalas.
Mindre arbeten som efter lättare snöfall och bortförande av isskrap får de åkande själva utföra utan ersättning. Vid gränsfall skall styrelsen kontaktas. Vid första spolningen och ev. följande tidskrävande spolningar skall ersättning utbetalas för arbetets utförande enligt överenskommelse med styrelsen!"

Svårigheterna med att hålla isbanan i trim visade sej vara närmast oöverstigliga. Detta beroende på banans placering nedanför högelidbranten, som orsakade att det påträngande vattnet från det högre området omöjliggjorde en jämn isyta.

Sektionens medlemmar utförde ett beundransvärt arbete för att hålla isen åkbar. Detta lyckades dock inte och så småningom tröttnade man, varpå banan fick förfalla. På årsmötet den 5 februari 1965 gick ej att välja någon sektion. Protokollet meddelar:"Betr. ishockeyn skall styrelsen taga hand om denna sport!"

Optimismen för denna sport på årsmötena 1958 och 1959 förbyttes ganska snart i pessimism.

Huvudorsaken till att hela ishockeyprojektet misslyckades kunde varken styrelsen eller sektionen lastas för. Det arbete som klubbens medlemmar utförde varvärt ett bättre öde än att hela isbaneverksamheten måste läggas ned utan att man fått någon nämnvärd glädje av den.

Orsaken till misslyckandet var att Svenljunga kommun, som anvisat plats och gett en del ekonomiskt stöd, inte anlitat någon expertis. Man trodde att det bara var att jämna ut en yta och spola den för att få en åkbar bana.

Så enkelt var det dock inte, vilket framgick av det resultat som uppnåddes. Så småningom kom man dock underfund med att platsen vanilla vald, då dom som skulle försöka få lite fason på isen tröttnade och gav upp.
I september 1974 var det definitivt slut med hela isbaneprojektet. Platsen där rinken fanns användes som avstjälpningsområde för jord och sten från byggplatserna vid Karolinelund.

Allteftersom antalet fotbollslag utökades blev det allt trångare i dom fåtal omklädningsutrymmena under läktaren. Därför lät Idrottsplatsföreningen bygga en omklädningspaviljong strax intill läktaren år 1963.

Att detta bygge utfördes nämnda år framgår av ett protokoll från möte med klubbstyrelsen 25 oktober 1963. Paragraf 5:"Idrottsplatsföreningen hade begärt ett räntefritt lån på kr. 7,000 för färdigställande av omklädningspaviljongen på Högvalla. Framställningen var föranledd av att beräknade 10,000 kr. från Riksidrottsförbundet ej kan väntas bli utbetalda förrän om ev. 2 år.

Framställningen beviljades med tanke på att klubbens ekonomi är ganska god!"

Därmed hade tränande och tävlande idrottsmän och fotbollspelare fått betydligt utökade och förbättrade omklädningsutrymmen.
Men i takt med att olika idrottsutövares antal växte undan för undan blev snart även dessa utrymmen för små och fåtaliga. Därför kunde man, genom påtryckningar på Idrottsplatsföreningen, år 1972 flytta in i en tillbyggnad.

Men även "exteriören" på Högvalla förändrades undan för undan. Efter att ha tagit den nyanlagda planen och banorna i besittning 1943 tillkom under dom följande 30 åren inte mindre än 3 träningsplaner.

För den första av dessa planer finns inga skriftliga uppgifter i form av protokoll el.dyl. Däremot finns bevis för att den förbättrades sommaren 1968.

Samma år, alltså 1968, byggdes en grusplan, för användning under vintertid och den placerades norr om stora planen och liksom dom andra planerna utanför det inhägnade Högvalla.

Den sist byggda gräsplanen förlades väster om tidigare planer och högst upp på Högelidhöjden. Liksom den först byggda träningsplanen lades den i norr-söder-riktningen. Alltså tvärtemot huvudplanen och grusplanen. Den västligaste och samtidigt största planen byggdes 1972-1973.

Därmed hade klubben fått ett tillskott av planer, som tidigare fotbollgenerationer aldrig kunde drömma om. I detta avseende hade kommunens styresmän visat en generositet och förståelse av sällan skådat slag.

Ty både markköp och anläggningsarbetena drog så stora kostnader att en liten klubb aldrig skulle kunnat gå iland med uppgiften.

Att planbehovet var stort framgår av en spelaraktion inom klubben.

1970, alltså innan den senast byggda planen blivit verklighet, beslutade klubbens B-lagsspelare uppvakta Plahstyrelsen med följande skrivelse:

"Vi överlämnar detta brev endast för att göra Er i styrelsen uppmärksamma på vår ovilja att acceptera det faktum att nylagda planen endast står till A-lagets förfogande.

Man kan inte med bästa vilja i världen förstå att endast några få utvalda ska få disponera planen, när det finns B-lagsspelare som"kämpar"lika hårt som många A-lagsspelare under träningen, i undantagsfall kanske ännu hårdare. Även när det gäller annat arbete inom klubben (fastän spelarna kanske ofta är ovilliga att ge en hjälpande hand) ligger de inte på något vis efter. Skulle även B-laget få spela på planen skulle den "utsättas" för i genomsnitt 1 st. match i veckan, vilket den rimligtvis bör tåla. Det som utsätter för stor påfrestning är emellertid träningen, men detta behöver ju inte riskeras, då vår andra plan är byggd för just detta ändamål.

Då kanske Ni anser att om B-laget får spela på plan så vill också C-laget spela på den, men då kan Ni säga stopp med den motiveringen att det finns kanske knappast mer än en, högst två C-lagsspelare som träna rationellt och därför bör C-laget ej heller spela på den.

Vi kan emellertid acceptera att en B-lagsmatch dagen före eller strax innan A-agsmatch blir förlagd till träningsplan på grund av regn eller otjänlig väderlek, men knappast då planen är torr och fin.

Vi tycker också att träningsplan inte främjar fin fotboll på grund av dess ojämnhet. Det bör ju ligga i klubbens intresse att ha ett bra B-lag, men det blir inte bra av att spela på denna urusla träningsplan. Om det skulle ske att spelare i A-laget blir skadade, så vore det ju avgjort positivt att ha bra reserver att kasta in då chansen till avancemang till "trean" är mycket stor. Planen har ju dock kostat så mycket, varför inte använda den då.

Vi tycker alla att det är skoj att spela fotboll, men när matcher blir förlagda till träningsplan tappar man "sugen".

Vi tycker att alla inom klubben ska behandlas lika.

Missbelåtna spelare.

Brevet är undertecknat med 24 namnteckningar och avslutas med ett PS. Vi är positivt inställda för en diskussion för att väga våra och Era argument mot varandra.

Får vi inte vårt krav tillgodosett har vi diskuterat att eventuellt"dra" oss ur reservlagsserien. En vettig förklaring varför vi inte får spela på plan

Detta aggressiva brev, som var daterat den 27/8 1970, träffade tydligen mitt i prick. Ty redan den 2 september kom följande utläggning från SIK:s styrelse och Idrottsplatsföreningens dito:

"Till Svenljunga Idrottsklubbs fotbollssektion,
Avd. "Missbelåtna spelare".
Betr. Eder skrivelse av den 27/8 1970.

Efter att ha tagit del av Eder skrivelse om fördelningen av fotbollsplanerna på idrottsplatsen, får vi härmed meddela att vid samtal med Edra ledare vid vårsäsongens sista match, så framförde De, att De var mycket nöjda om åtminstone A-lagets matcher under höstsäsongen kunde förläggas till den stora planen. Efter en kraftinsats av ledamöter och övriga frivilligt arbetande, visade det sig att denna målsättning var genomförbar. Vår avsikt var vidare att även B-laget skulle spela på planen, men att planen borde provas av A-laget några matcher innan, vilket vi ansåg naturligt med tanke på den fina placering, som A-laget innehar. En återgång till träningsplanen i de sena höstmatcherna bör ju inte vara direkt tilltalande. En olycklig faktor i sammanhanget är att både A-lag och B-lag spelar hemmamatcher samma veckoslut. Vi vill också ~~från~~hålla att vi är ansvariga gentemot köpingen, genom de anslag som beviljats och därför krävs såväl en vettig ekonomisk uppläggning som ansvarskänsla för vad vi utför. För att öka samarbetet mellan Er och oss vore vi tacksamma om Ni kunde utse representanter, förslagsvis 3 eller 4 stycken, som vid kritiska tillfällen kan diskutera det aktuella läget med oss. Genom ett utökat samarbete kan vi undvika att skrivelser och hotelser ej behöver vidtagas för att samtala med varandra.

Då samtliga i styrelsen nedlägger helt frivilligt och oavlönat arbete för att få idrottsplatsen i ett så dugligt skick som möjligt, är det med stor olustighet vi emottager skrivelser av detta slag och vi ställer gärna våra platser till förfogande om inte några vettiga samarbetsformer kan åstadkommas.

Svenljunga den 2 september 1970.
För Svenljunga Idrottsklubbs Idrottsplatsförening
e.u."

/Sune Arvidsson/ Ordf.

/Lars-Erik Pettersson/ Sekr.

Dessa unika dokument tillhör ovanligheten inom klubben, då inga dylika protester framförts, varken förr eller senare. Det måste betyda att samarbetet mellan styrelser och sektioner gått friktionsfritt under årens lopp.

Att det tidigare förekommit en del gnäll, för att spelarna inte fick använda stora planen tidigt på våren tog den ansvariga styrelsen med lugn. Man visste att en vecka för tidigt på våren kunde skada planen för hela sommarens matchanvändning. Men då fanns ingen annan reservplan än den på Bergsäter och den var inte av bästa kvalité. Så man förstod spelarnas kritik, men det gjordes alltid upp i godo, utan"ilskna" brev.

Vid en titt i klubbstyrelsens protokollböcker ser man att styrelserna haft många och omväxlande frågor att diskutera och besluta om.

På styrelsemöte den 6 april 1970 diskuterades en verkligt "stor" fråga, enligt paragraf 35: "Frågan om idrottshall i Svenljunga diskuterades. Styrelsen beslöt att tillställa berörd kommunal myndighet protokollsutdrag, som anhåller om åtgärder som kan leda till att frågor såsom plats för byggnation och blivande byggherre måtte lösas samt att anläggningen kommer till stånd med det snaraste!"

Anläggningen kom till stånd, men inte riktigt med det snaraste. Det dröjde fem år, eller till i september 1975. Söndagen den 28 september var det äntligen dags för den glädjande tilldragelsen. Den för svenljungaidrotten i framtiden så betydelsefulla idrotts-och simhallen invigdes med sedvanliga tal samt uppvisningar av olika slag.

Tyvärr gick inte denna invigning helt friktionsfritt. Det var dock ingenting störande som inträffade under själva invigningen utan det kom efteråt. Invigningen försiggick nämligen under gudstjänsttid, vilket inte sågs med blida ögon från kyrkligt håll. Det förekom en del tidningartiklar, varvid flera präster i Kind uttalade sitt ogillande.

"Stormen" bedarrade dock snart och hallen kom att bli en samlingspunkt för idrottsutövare av många slag.

För SIK:s fotbollsutövande betyder hallen mycket, då träningen kan pågå även under vintern. Således har årligen återkommande turneringar, med deltagande av många utombys lag, blivit den verkliga innesporten. Dessa turneringar omfattar såväl flick-som pojklag och representationslag.
(Ev.namn på turneringarna, Janstorp cup, mfl.)

När det gäller Högvalla hade den kommitté som tillsatts för att upprusta idrottsplatsen kommit fram med följande kostnadsförslag den 11 maj 1970: "Kostnadsberäkningen av de nödvändiga åtgärderna på Högvalla är ca 20,000:- kronor, vilket innefattar i huvudsak materialkostnaderna. Härtill kommer också kostnaderna för åtgärder som bör vidtagas, vars summa är betydligt större än ovanstående. Mötet beslöt att kommittén skall ta kontakt med kommunalnämndens arbetsutskott, och för detta framlägga idrottsklubbens problem samt anhålla om anslag för upprustning!"

Samma år anhöll klubben hos fullmäktige om att en ny väg måtte anläggas upp till Högvalla. Den gamla vägen dit upp ansågs alldeles för brant och svårforcerad. Trafiken har ökat alltmer och nästa år, när SIK kommer upp i en högre serie tror man att den ska öka ytterligare.

Kommunen visade sin förståelse genom att redan samma höst påbörja arbetet med en ny, mindre brant sträckning.

Den 8 september samma år diskuterade styrelsen frågan om reklam på Högvalla och dessutom anskaffande av en matchklocka med tillhörande anslagstavla. Frågorna beslöts hänskjutas till Idrottsplatsföreningen.

Detta "hänskjutande" tycks dock inte ha gett något resultat. Det visar ett protokoll från styrelsemöte den 2 november 1970. Enligt paragraf 60 beslutade styrelsen att Kent Asplund skulle infordra offert från firma Allreklam för reklamkostnad på Högvalla.
Reklamfrågan gick vidare. Det visar en paragraf i styrelseprotokollet den 1 februari 1971. Paragraf 26:"För att ordna reklam runt stora bollplanen på Högvalla har av Kent Asplund infordrats prisuppgifter för utförande av skyltar. Styrelsen beslutade att annonsera i VD och BT ang. annonsutrymme på Högvalla, samt att sända ett PM till tänkbara annonsörer. Dessutom utsåg styrelsen Kent Asplund till kontaktman för reklamärendet".

Den 22 februari var reklamen åter på tapeten. Paragraf 31:" Frågan om reklam runt fotbollsplanen togs upp på nytt. Offerter hade infordrats och mötet beslöt antaga Firma S-reklam för målning av skyltar. En förteckning över tänkbara annonsörer uppgjordes och delades upp för tillfrågning. Skyltkostnaderna för formatet 274 x 100 cm. är 250:- kronor exkl. moms." Årshyran diskuterades och mötet beslöt att försöka med ett uttag av 200:- kronor för företag belägna i Svenljunga.

Mötet beslöt dessutom att försöka påskynda ärendet så mycket som möjligt, samt att kontaktman Kent Asplund kallar till nytt möte då beställningar inkommit.

Att kontakterna gav resultat visades då ett antal skyltar sattes upp på försommaren och sedan har årligen dryggt 20-talet skyltar varit uppsatta på planens norrsida, mitt emot läktaren.

Beträffande den matchklocka som klubben önskade skaffa, så kom en dylik på plats våren 1971. Den kom dock inte att betunga vare sej kommunens eller klubbens utgiftskonto. Det varistället Lions Club som gav den som en present till SIK och därmed var den önskan uppfylld.

I klubben hade man ytterligare en önskan. Som tidigare nämnts hade försök gjorts att anskaffa en sportstuga eller något liknande, lämpligt som klubblokal. Ett tillfälle yppade sej 1971, då klubben av disp. Valle Berg till ett förmånligt pris kunde inköpa en begagnad "barack", som varit placerad utanför Westlunds Syfabrik, som ett provisorium. På grund av att syfabriken fått nya, fina lokaler behövdes inga provisorier.

Den blivande klubbstugan forslades upp till Högvalla och placerades strax öster om omklädnadspaviljongen och den hade måtten 5 x 20 meter.

Därmed hade den gamla drömmen gått i uppfyllelse och styrelse, sektioner och kansli hade en central plats att samlas i.

Stugan omfattade, förutom ett samlingsrum och ett kontorsrum, kök och en toalett samt en hall. Underden kalla årstiden blev kanske temperaturen i lägsta laget i början. El-elementen kunde inte få upp värmen till den nivå som fordrades. Därför har diverse tätnings-och förbättringsarbeten

utförts, vilket bidragit till att stugan blivit trivsamt ombonad.

Den har bidragit till ökad trivsel för både styrelse och idrottsutövare. Istället för att ha sina möten och träffar på annat ställe i samhället har all verksamhet koncentrerats hit upp, där klubbens hela verksamhetsområde finns.

Bland annat skulle klubben så småningom få en kansliist att sköta korrespondensen, som med åren blivit alltmer omfattande.

Arbetsmarknadsstyrelsen hade nämligen redan 1972 erbjudit klubben att få en arkivarbetare att sköta det administrativa arbetet. AMS skulle betala lönen för denne.

Enligt protokoll från styrelsemöte den 31 januari 1973 stod följande i paragraf 22:"Återupptogs frågan om anställande av arkivarbetare för SIK:s administrativa arbeten. Kontakt skall tagas med arbetsförmedlingen för att se om någon lämplig person finnes att anställa!"

Det skulle komma att bli en ganska långdragen historia innan definitivt beslut kunde fattas i frågan. Men på styrelsemöte den 22 okt. 1979 kunde ordföranden, Gunnar Andersson meddela att klubben fått erbjudande om arkivarbetare.

"Om denne anställs före den 1/1 1980 betalar staten hela lönen under tre år, inkl. sociala avgifter, varför klubben inte har någon ekonomisk utgift.

Erbjudandet kommer genom arbetsförmedlingen och gäller Lars Svensson, Rydins väg 7 i Svenljunga. Vad som speciellt talar för Lars på denna arbetsuppgift är att han är mycket idrottsintresserad."

Mötet beslöt antaga erbjudandet om Lars Svensson som arkivarbetare.

Vid årsmötet den 5 november 1979 presenterades den nye medarbetaren för mötesdeltagarna.

Samtidigt informerades om Lars Svenssons arbetsuppgifter, vilka till att börja med skulle vara: Hämtning och sortering av post. Föra statistik och medlemskartotek, utskrivning av protokoll, brev, fakturor o.d., arkivering mm.

Hans arbetstider skulle vara: Måndag, Onsdag, Fredag 08.00 - 17.00
Tisdag, Torsdag 10.00 - 19.00.

1975 JUBILEUMSÅR

ETT HALVSEKEL HAR FÖRFLUTIT SEN WILHELM AHLQVIST MED KLUBBSLAG FÖRKLARADE ATT EN NY KLUBB FÖTTS I SVENLJUNGA. Att händelsen inträffade på Svenljunga hotell en sommarkväll 1925 nämndes redan i inledningen till denna historik.

Sedan dess har det blåst många hårda vindar och idrottsrörelsen har undergått en hel del stora förändringar. Ifrån att ha varit en liten oansenlig klubb,som drivits med enkla medel har verksamheten svällt ut betydligt.

Att denna"milsten" i klubbens historia skulle firas var givet och därför började styrelsen förberedelserna på våren.

Enligt protokollboken diskuterades det stundande 50-årsjubiléet på ett möte den 14 april.

Mötet beslutade tillsätta en kommitté bestående av två ledamöter från huvudstyrelsen samt uppdraga åt samtliga sektioner att utse två ledamöter. Från huvudstyrelsen valdes Lars-Erik Pettersson och Kent Asplund.

Vid styrelsemöte den 23 september bestämdes att jubileumsfesten hålles den 22 november på Svenljunga Hotell. Samtidigt beslutades om vilka SIK-are som ska få förtjänsttecken i samband med firandet, samt om övriga detaljer vid festtillfället.

DEN 22 NOVEMBER VAR FESTSALEN TILL TRÄNGSEL FYLLD AV JUBILERANDE SIK-ARE OCH STÄMNINGEN VAR SÅDAN DEN BÖR VARA VID ETT DYLIKT FESTTILLFÄLLE.

Efter festmåltiden vidtog tal av inbjudna representanter från olika förbund och föreningar, vilka klubben haft samarbete med under årens lopp.

Västergötlands Fotbollförbunds representant utdelade förbundets förtjänsttecken till: Bengt Nilsson, Sune Arvidsson, Donald Holgersson, Rolf Holmberg, Bernt Johansson, Ingvar Johansson och Folke Kjellberg.

Från Västergötlands Idrottsförbund fördelades förtjänsttecken till: Stig Jansson, Alf Jernlid, Leif Larsson och Kurt Ahlberg.

Sen var det klubbens eget förtjänsttecken, som följande förtjänta SIK-are fick motta av klubbens ordförande Lars-Erik Pettersson: Ingvar Pettersson, Gerhard Ahlqvist, Bernt Johansson, Ingvar Johansson, Folke Kjellberg, Gunnar Andersson, Bengt Nilsson, Sune Arvidsson, Donald Holgersson, Kjell-Åke Högberg, Bror Josefsson, Arne Magnusson, Kjell-Arne Djurfors, Håkan Lundgren, Dick Svensson, Leif Lööw, Bert Gustavsson, Håkan Holgersson, Lars Nilsson, Hans Johansson, Nils Karlsson, och postumt till Arne Andersson.

När alla blivit vederbörligt hyllade och dekorerade och alla tal avklarade spelades det upp till dans. Efter så långvarigt stillasittande behövdes dansen som uppmjukning och den pågick till framemot midnatt.

EKONOMIN är väl den fråga som är mest brännande för en idrottsklubbstyrelse. Driftkostnaderna stiger år från år, varför nya"mjölkkor" måste anskaffas. Lotteriernas antal under årens lopp har varit legio och har gett goda kassatillskott. "Supporterklubben" och Bingon är två stora namn i sammanhanget. Det var denna supporterklubb som,under åren den verkade,"kammade hem" dom stora pengarna.Den bildades 1960 av några fotbollintresserade svenljungabor/SIK-are, som ville bidraga till en bättre ekonomi för klubben.(Supporterklubbens verksamhet finns återgiven på annan plats i historiken.)

Pappers-och flaskinsamling är en annan penninggivande aktivitet. Den nämns för första gången i ett styrelseprotokoll den 22 september 1976. Paragraf 5 i protokollet löd:"Ordf. meddelade att pappersinsam-

ling och flaskinsamling kommer att ske lördagen den 2 oktober 1976."

Sen dess har dessa insamlingar försiggått på våren och hösten. Dessutom har klubben haft en container uppställd invid Järnvägsgatan, där allmänheten kunnat lägga gamla tidningar. Att det är en service som uppskattas av hushållen framgår av att den blir ganska snabbt överfylld.

Bingon, som nämndes i förbigående, drevs i flera år av Supporterklubben, men av någon anledning blev det ändring i det avseendet. Ty i ett möte med styrelsen och fotbollsektionen den 19 oktober 1970 har sekreteraren skrivit: Paragraf 53:"Diskuterades bildandet av en Bingosektion. Mötet beslöt att be Bengt Nilsson försöka bilda denna sektion!"

Enligt förda protokoll framgår det att styrelsen varje år anhåller om att få arrangera bingokvällar.

Den 21 januari 1976 står följande att läsa i protokollboken i paragraf 10: "Ordf. fick i uppdrag att tillsammans med fotbollsektionen och bingoföreståndarna gå igenom och organisera bingoverksamheten på lämpligt sätt!"

Att bingoverksamheten fungerar bra visar ett protokoll av den 29 mars 1976. Paragraf 6 lyder:"Mötet utsåg Kent Asplund att anordna en weekend-resa eller dylikt för bingoföreståndarna, som tack för det stora arbete de lägger ner!"

En satsning som skulle bli en succé, ekonomiskt sett, var den stödverksamhet som startade 1973. Den gällde en lotteriverksamhet som skulle bli ett stöd för ungdomsverksamheten.

I protokoll den 23 oktober 1973 rapporteras: "Supporterklubben har startat ett medlemslotteri med en avgift på 100:- kronor. enl. uppgift går försäljningen bra!"

"Detta lotteri beviljas av Länsstyrelsen i Älvsborgs län för 500 lotter. Varje deltagare i stödverksamheten betalar en avgift på 100 kr. per lott och är då med på 10 dragningar under året med början i februari.

Dragning sker den 30:e i varje månad och förrättas av kontorist Lars Svensson. (SIK:s kanslist) 47 presentkort delas då ut, nämligen 2 st på 200:-, 5 st på 100:-,20 st på 50:-, och 20 st på 30:-,

Deltagarna behöver ej själva kontrollera ev. vinster, utan dessa delas ut av sektionsmedlemmarna. På grund av bristande tid kan dock detta ibland bli fördröjt med några veckor.

Behållningen av lotteriet går oavkortat till SIK:s ungdomsverksamhet!"

En redogörelse för denna ungdomsverksamhet, som under 70 - 80- talen svällt ut oerhört, återfinns i kapitlet Fotboll.

När det gäller försäljning av lotter har dom bästa försäljningstillfällena varit marknadsdagarna och skyltsöndagarna, då allmänheten varit ganska köpvillig.

Beträffande marknadsdagarna, så har man tagit initiativet till en ny drive, som gettgott ekonomiskt resultat.

Med SJ:s tillåtelse har klubben nämligen fått tillstånd att använda bangårdsområdet utmed Järnvägsgatan att parkera marknadsbesökarnas bilar på. För en billig avgift har bilarna fått ställas upp där, under överinseende av klubbens vakter.

En och annan har kanske gnytt för att behöva betala för att få låta bilen stå där en stund. Men dessa har varit ett fåtaligt undantag och dom flesta har gärna lagt sin avgift, när dom hört att det varit SIK som ordnat platserna.

"Parkeringsvakterna" har huvudsakligen bestått av personer intresserade av fotboll. Ett 30-tal har det varit och under det första året parkerades det in cirka 7,000 kronor. Alltså en ganska "högmjölkande kossa" som gett välbehövligt klirr i klubbkassan.

Alla sätt är bra, utom dom tråkiga. Så tycks man ha resonerat i klubben, när det gällt att skaffa pengar till verksamheten.
Vid ett sammanträde med styrelsen den 2 mars 1981 beslutades om ytterligare ett sätt att finansera dom olika aktiviteterna. Enligt paragraf 8 fattades ett beslut: "Styrelsen beslutade att fotbollsektionen får söka tillstånd om 6,000 st. lotter till lotteriautomater. En lotteriautomat skall vara uppställd vid Stationskiosken och en vid Leikers kiosk. Lotteriföreståndare: Hans Bynander, Rydins väg 2. Kontrollant Jan-Erik Magnusson, Lindgatan 11 C".

Ännu en "vinstgivande" begivenhet beslutades 1980, då en "familjefest" arrangerades på Högvalla. Den skulle firas med anledning av att SIK då fyllde 55 år. Datum för festen var söndagen den 24 augusti och där förekom många uppskattade punkter. Programmet upptog: Musik av Skolorkestern, fotboll av såväl manliga som kvinnliga lag, stafettlöpning, superstartävling mm.

Vinstgivande försäljningsstånd fanns också med i bilden, ty ingen entréavgift togs av besökarna.

Festen gynnades av bra väder, vilket bidrog till att publiktillströmningen blev glädjande stor. Detta i sin tur gjorde att kassabehållningen blev i proportion därtill.

Överskottets storlek gjorde att styrelse och sektioner var eniga om att denna familjefest skulle återkomma så länge den kunde locka publik till Högvalla.

Familjefesten 1981 firades den 24 augusti och den gav ett netto på 5,270 kronor. 1982 var festdatum den 5 september. Programmen gick samtliga gånger i ungefär samma stil, men man hade inte riktigt samma vädertur vid dom båda senare tillfällena. Och vädret betyder oerhört mycket i dylika sammanhang, då hela programmet försiggår utomhus.

Ett mycket intressant och uppskattat initiativ togs 1981, då fotbollsektionen organiserade ett 24-timmarslopp på cykel.
Datum för detta första lopp var fredag - lördag den 7 - 8 augusti och start-starten gick kl. 18,00, då hela kopplet släpptes ut från startplatsen vid Idrottshallen. ? lag var anmälda och banan som cyklisterna skulle avverka mätte närmare 10 km.

En titt i Regler och PM för loppet visar en del av bestämmelserna som "tävlande"lag hade att rätta sej efter. 1. Loppet är en"stafett", där lagen under 24 timmar skall åka runt banan. OBS! Detta är inte en tävling där det lag som åkt flest varv har vunnit, utan priser kommer att lottas ut. Naturligtvis kan det vara roligt att ändå hinna med så många varv som möjligt. 2. Man får starta med flera lag från samma korporation, skola, kvarter osv.
3. Ett lag bör bestå av minst 8 cyklister,men helst ännu flera kan ingå i laget. 4. Varje lag skall ha en lagledare, som är ansvarig för att hans lag kommer till start. Han skall också se till att växlingen går till på föreskrivet sätt.
5. Växlingen försiggår inom ett avspärrat område, som endast kontrollanter, lagledare och nummerförsedda cyklister har tillträde till. Växlingen skall ske med en axelklapp från ingående cyklist till utgående. Växling får ske när som helst under loppet.
6. Laget bestämmer hur många varv varje cyklist skall åka. En cyklist som startat en gång får gärna ingå igen efter uppehåll. Varje deltagare får inte cykla mer än 2 timmar i följd.
7. Någon tidräkning finns ej, då det är varven som räknas. OBS! Det är totala antalet varv för alla i laget som räknas ihop.

Eftersom vädrets makter gynnade detta"jippo" såväl startåret 1981 som 1982 blev det en verklig publiksuccé. 1982 ställde inte mindre än 73 lag upp, vilket betydde att det blev ganska trångt på vägen under första varvet. Därefter tunnade det ut, eftersom dom mest vältränade drog på för fullt, för att hinna så många rundor som möjligt.

Flera trivsamma ekipage fanns med, och kostymeringarna var i många fall ganska fantasibetonade. Varje lag hade sina supporters med, som ordnade förfriskningar och mer matbetonad näring. Omgivningarna kring Idrottshallen var fullbelagda med bussar, bilar och tält,mer eller mindre lyxbetonade. Ty det gällde att hålla igång hela dygnet och hålla avlösarna vakna hela natten. Dom priser som lottades ut på bestämda tider var skänkta av affärsmän och företagare i samhället. Det blev alltså en verklig succé, såväl i publikt, sportsligt som ekonomiskt avseende.

Dessutom genomfördes loppet utan några olyckstillbud, trots mängden av trampande deltagare. Ett stort plus i sammanhanget.

Under årens lopp har många av klubbens medlemmar legat i hårt inom styrelse och olika sektioner. Därför beslutade styrelsen vid ett möte 12 april 1978 enligt paragraf 3 att tillsätta en kommitté som skall utarbeta ett förslag till utmärkelsetecken för klubbmedlemmar som aktivt verkat för klubben. Som sammankallande i denna kommitté utsågs Gunnar Andersson. Övriga medlemmar: Stig Jansson, Kent Asplund, Folke Kjellberg.

Denna kommitté som samlats den 13 juni -78 framkom med förslag att klubben utdelar något slags minnessak. Den skall erhållas första gången efter 5 års aktivt arbete,därefter får ledaren en ny minnessak vart 5:e år upp till 20 års arbete.

Den bör, enligt kommitténs förslag,utdelas vid varje årsmöte.

Detta förslag tillstyrktes av styrelsen och första utdelningen ägde rum på årsmötet den 4 december 1978.

Som första punkt på dagordningen förrättade ordföranden, Gunnar Andersson, förtjänsttecknen enligt följande: Femårsmärket till Kent Asplund 9 år, Lars Davidsson 8 år, Ingvar Pettersson 7 år, Bengt Nilsson 7 år, Jan Nilsson 6 år, Arne Hansson 5 år, Bernt Larsson 5 år, Bengt Åkesson 5 år.

Tioårsmärket till Ingvar Johansson,13 år, Folke Kjellberg 11 år, Lars Djurfors 11 år, Kjell-Åke Högberg 10 år.

Femtonårsmärket till Sune Arvidsson 19 år, Kjell-Arne Djurfors 16 år, Gunnar Andersson 15 år.

Tjugoårsmärket till Stig Jansson 32 år, Alf Jernlid 29 år, Leif Larsson 28 år, Donald Holgersson 21 år, Rolf Holmberg 20 år.

På årsmötet den 3 december 1979: Femårsmärket till Jan-Erik Magnusson, Lena Larsson, Åke Larsson, Bert-Olof Gustafsson,

Tioårsmärket till Kent Asplund. Tjugoårsmärket till Sune Arvidsson.

På årsmötet den 29 januari 1981 fick Ingvar Johansson mottaga tecknet för 15 aktiva år och Mauno Lundin och Lars Nilsson för 5 år.

1982 hade följande 4 SIK-are gjort sej förtjänta av förtjänsttecken och dessa delades ut på årsmötet den 28 januari: För 5 år Lennart Gärskog, Sune Nilsson, för 10 år Bengt Nilsson, Ingvar Pettersson.

1983 fördelades tecknen ut till Hans Bynander, Märtha Nilsson, Lennart Larsson, Jan-Olof Dahl, Bert Dahl, Bo Johansson för 5 år. Jan Nilsson fick 10-års och Folke Kjellberg 15-årstecknet.

Svenljunga IK:s Idrottsplatsförening har ålltifrån 1938, då den bildades, haft hand om Högvallas skötsel och finansiering. Men 1982 kom ett dekret att föreningen skulle upplösas och gå i likvidation. Detta meddelade styrelseledamoten Sune Arvidsson på ett styrelsemöte. Styrelsen beslutade därför, med anledning av detta meddelande: " Att f.d. Idrottsplatsföreningen skall ingå som en sektion i Svenljunga Idrottsklubb.

att ~~kassxxxx~~ kassorna skall vara skilda från varandra, att sektionen själv väljer sina ledamöter, att namnet på sektionen skall vara Svenljunga Idrottsklubbs Idrottsplatssektion". Detta styrelsemöte hölls den 29 november 1982.

Därmed kan man våga påstå att en epok försvunnit och en "nygammal"inletts. Från början var det ju Idrottsklubben som helt och hållet svarade för både skötsel och finansiering. Före 1938 fanns bara en enda plan och enkla banor att hålla i trim, varför arbetet då inte var så betungande. Inte heller kassan blev särskilt ansträngd, då det mesta arbetet utfördes av medlemmarna/sektionerna, som jobbade helt ideellt. Men det var naturligtvis nödvändigt, då det mestadels var ebb i kassan.

Några kommunala anslag var inte att tänka på, utan styrelser och sektioner fick "grovjobba" med fester och danstillställningar för att få det hela att flyta någotsånär.

Men, kärvare tider tycks stunda nu, ett stycke in på 80-talet, när det gäller ekonomin. I styrelseberättelsen för 1982 kan man läsa följande passus som konstaterar detta: "Beträffande kassaställningen hänvisas till kassörens och revisorernas redogörelser, men styrelsen vill göra sektionerna uppmärksamma på att myndigheterna, såväl statliga som kommunala, eftersträva återhållsamhet av anslag till idrottsverksamhet. Såväl styrelsen som sektionerna måste därför iaktta sparsamhet med utgifter".

Medlemsantalet, som väl kan betraktas som en klubbs ryggrad, har inom SIK varierat betydligt. För dom fem senaste åren upptar årsberättelserna följande siffror: 1978, 524 medl. 1979, 496, 1980, toppnoteringen 809, 1981, 706, 1982 543 medlemmar.

Med dessa medlemsnoteringar har vi hunnit fram till 1983. Alltså en tidsrymd av 57 år, varunder klubben och dess medlemmar fått uppleva såväl framgångar som motgångar. Men med så många unga, aktiva medlemmar, speciellt inom fotbollen, bör styrelse och sektioner kunna se positivt på framtiden. Dock gäller det att inte slå sej till ro och tro att framgångarna kommer utan att man får jobba hårt och ideellt. Men om optimismen får vara med på ett hörn så bör framtiden te sej tämligen ljus för Svenljunga IK.

Hade pioniärerna inte varit optimister skulle dom aldrig vågat satsa på att bygga upp en idrottsrörelse i Svenljunga. Dåtidens styresmän i samhället var mestadels avogt inställda till att ungdomarna jobbade med nånting så onödigt som idrott på fritiden.

Kanske har dagens sport och idrott gått lite för långt när det gäller att prestera toppresultat. Alla kan inte bli "stjärnor"och det bör vara i klubbarnas intresse att arbeta för att få fram en bredd, så att så många som möjligt får mer tillfällen att utöva en sund idrott.